

ДРВЦЕ

ЛИСТ ТЕХНИЧКЕ ШКОЛЕ

"ДРВО АРТ"

Учесници „Design Playground“ радионице наше школе

ГОДИНА IX
БРОЈ 17
ЈУН 2010.

Милена Стевановић (на слици трећа здесна), ученица I₁, добила је диплому и књигу за освојено III место на градском литерарном такмичењу ученика средњих школа Београда. Тема је била „Зона без дроге“. Директорка Центра за културу и спорт „Шумице“, Снежана Жугић, истакла је да јој је изузетно драго што је ове године пристигло неколико стотина радова и што је свест деце о здрављу све већа. Након објављених резултата и доделе награда, награђене ученице су прочитале своје радове. Интересантна је била пажња публике, емоције и громогласан аплауз, којим је испраћен сваки рад.

Зона без дроге

Јесења измаглица вукла се градом. Тужно сивило прекрило је и лица људи и оголела стабла. У мојој души тиха сета. Корачам улицом у којој сам одрасла... У њој данас окупљени неки други клинци, одрастају у духу времена у којем живимо – за мене тешком за разумевање и тужном попут јесењег сивила.

У групи голобрадих дечака запазих „девојчицу“ дуге плаве косе. Неприкладно одевена за кишни, јесењи дан, неприродно се кикотала нагињући се дрско над двојицу дечака. Стресла сам се. То је Тамара, дете из моје улице које познајем од рођења. Мала, слатка тринаестогодишњакиња. До стана сам размишљала шта се дешава са овим дететом, да ли њени родитељи знају како се понаша, да ли је то у реду или ја нисам из „ове приче“? Превише питања, а са мојих усана оте се тихи уздах.

Чим са, ушла у собу, испричах сестри шта ме запањило: „Сад сам на улици видела Тамару.“ „Па?“, упита она незаинтересовано. „Није ми јасно шта се дешава са том девојчицом.“ Моја сестра је и даље играла игрицу и не погледавши ме рече: „Е, свашта се прича. Мала више није `мала`.“ Устукнула сам пред овим речима и начином којим су изговорене, као да смо причале о сивом кишном облаку који ће отпловити даље. Желудац је почео да ми завија од глади, од муке, од туге, од немоћи. Размишљам у себи, када се догоди тај моменат који живот олако претвара у пакао? Где је та невидљива граница за коју не требају никаква документа, јер најчешће одатле нема повратка?

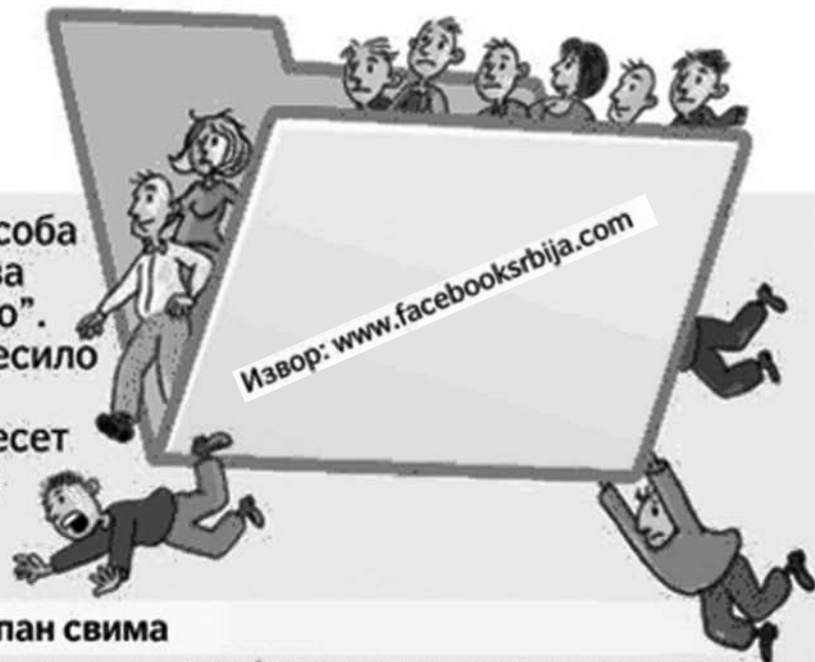
Наслоњена на зид поред прозора, као да сам је у мислима призвала, поново угледах Тамару. Мазила се као мачка око неког високог „лика“ који је своје шаке на њену задњицу. Згадио ми се. Изненада одгурну Тамару од себе, даде јој неки пакетић, уђе у ауто и оде. Она је стајала још пар минута и као да је постала свесна да је неко посматра, подиже главу у правцу мог прозора. Осетила сам се као уљез схвативши да све то није требало да видим, али ето, опет сам само неми сведок. Подигла је руку и махнула ми. Нисам одмахнула. Цело моје тело било је укочено од новог сазнања, туге и немоћи да било шта урадим. Можда сам и могла већ сутрадан, али речи су се цепале у грлу, а сузе немоћи текле су и пекле као жеравице. Видела сам је на школском степеништу. Пушила је и гасила се полако као и цигарета у њеним рукама. Без сјаја у очима, без жеље да се бори, предала се старијем мушкарцу са којим је отишла негде. Као муња опекла ме је она сестрина реченица: „Свашта се прича.“

Размишљам опет у себи, јер више немам коме да кажем – ко је све ово започео, шта је у њеној глави, шта раде родитељи, школа, друштво... Шта ја радим, осим што плачем и размишљам? Страх да ћете бити одбијени већ вас чини slabим. Ја нисам ништа урадила! Можда је ово начин да се искупим. Тамара је умрла у Ургентном центру. Нашли су је пред улазом у њену зграду, још је давала знаке животе. У мојој улици живот тече даље. Смењују се генерације. Времена нам доносе скупе забаве. Цена је превисока, зове се МЛАДОСТ.

Милена Стевановић I₁

Савети за састанке „наслепо”

Данас све више особа користи Фејсбук за „састанке наслепо”. Да вам се не би десило нешто нежељено преносимо вам десет савета за сигурно упознавање преко Фејсбука

1. Фејсбук је доступан свима

На Фејсбуку 99 одсто људи користи своје пуно име и презиме, поставља своје фотографије, бива „тагован” од својих пријатеља, итд. Ако неко нема своје пуно име или нема ниједну фотографију која је „тагована” од стране његовог пријатеља, може бити потенцијално опасан. Пратите онлајн понашање и поруке конкретне особе дуже време, из тога може доста да се закључи.

2. Заједнички пријатељи

Идеално је ако имате заједничног пријатеља у животу. Ако је ипак то само онлајн пријатељ опет се добро распитајте о понашању особе са којом желите да се упознате.

3. Телефонски позив

Уколико нека особа жели да се види са вама, најпре јој затражите број мобилног телефона. Позивајте је са скривеног броја телефона више пута и разговарајте. Глас може да ода неке од карактеристика особе.

4. Састанак на јавном месту

Уговорите састанак на јавном месту, останите на јавном месту. Пре састанка реците својим најбољим пријатељима шта сте намерили.

5. Поведите пријатеља

Сигурније је свакако да на састанак одете са најбољим пријатељем, другом, другарицом, јер ће први састанак у сваком случају бити класично упознавање – дружење.

6. Пиће на састанку

Будите обазриви са пићем које пијете. Није пожељно пити алкохол.

7. Ако нешто крене погрешно

Уколико било шта крене погрешно, особа вам се никако не допадне, идите до тоалета, позовите неког мобилним телефоном, у крајњем случају полицију.

8. Сопствени превоз

Користите сопствени превоз или аутобус након састанка. Сигурно не желите да одете у погрешном правцу.

9. Само упознавање и прича

Ма колико вам се та особа допала никако немојте прећи неке основне границе.

10. Причајте о састанку

Након састанка утиске поделите са најбољим пријатељем. Нека неко буде обавештен, може вам дати и неки савет или вам навестити да је понашање сумњиво.

Момци с београдског асфалта

Како отворим очи, већ знам да ме чека нова борба. Пут се претвара у улицу, а она у више улица које чине место у коме живимо - Београд. Једно је сигурно, те су улице немилосрдне, не знају за бол, патњу и смех, већ неумољиво сваког дана узму једног од нас. Колико год да си на страни доброг и бориш се за то, кад изађеш напоље угледаш праву реалност живота, и њоме разочаран се бориш као да си у води до гуше, а сваки потез је слаб и спор. Искрено, и ја сам прошао све то, био један од тих, назови, жестоких момака. Маштати о лаким парама, свима нам је то у глави, али то су само улични снови. Посматрајући себе са стране, угледавши пут којим умало да кренем, осетих се веома незрелим. Све је у твојој глави, и колико ћеш себи допустити, и да ли ћеш победити себе самог у том изазову, а кад успеш, постајеш прави Човек. Данас, кад слушах особе које се хвале тиме што су некога „изболи“, искрено ми их је жао. Диче се нечим за шта немам речи. Никад нећу „дати на себе“. Нико од тих „жестоких“ није фактор у мом животу да би судио хоћу ли и докле да постојим! Једини меродавни су моја породица и Бог. Многе људе наведе на криминал и сама држава, али причање о томе је губљење времена и трошење оловке. Када се клинци определе за другу страну закона, остају само сећања на први пољубац и прву љубав, али тада нема повратка. Одавно су далеко позади. Најбитнија им је тада моћ, а слава им „удари у главу“, јер се о њима прича у граду. Верујем да би свако требало да се понаша и размишља у складу с реченицом: „Што не желим себи, нећу учинити ни другима.“ Многи то заборављају, зато сам и споменуо. Дошло је време да не смеш мирно проћи неким крајем, улицом, а да ти не приђу мрачни момци с обавезним питањем: „Одакле си?“ У том адреналину тражиш непостојећи одговор, а знаш шта те све једном чека. Размислите, човеку треба хиљаду степеника до врха, а само један једини до дна! Многи се уморе на првом и - одустану. Док сам пливао водама криминала, заробљен у вировима који су ме вукли ка дну, стално сам враћао филм на прошле дане када сам био срећан, иако нисам имао паре и нисам био окружен „лаким девојкама“. Посматрајући се у огледалу говорио сам: „Жестоки момче, имаш новац, имаш „рибе“, али не знаш шта је то волети и бити вољен“. Љубав је оно што испуњава човека, а не мржња. И тада сам угледао светлост... Кренуо сам ка њој испружених руку... и успео сам, ухватио сам је... Трудим се да заборавим ружне ствари и да никада више не допустим тами да ме обавије. На себе не дам и увек ћу бити, уз Божју помоћ, на страни доброг. И зато кажем свима - ја јесам жесток момак, али по доброту, а не по пиштољу.

Данило Алексић III

Најлепши писмени задаци

Шта животу даје прави смисао

Већина људи заборавља смисао властитог живота. Не кажем да сви морамо имати исти циљ, смисао. Свако има своју звезду водилу, па људи не треба да сањају живот, већ да живе свој сан.

Свако дубоко у себи зна шта је за њега смисао живота. Мудар човек види смисао живота и у лету лептира.

Родим се, школујем, запослим се и оснујем породицу, на крају умирем. Делује тако бизарно и мало. Како у ових пар речи наћи смисао живота? Лепо, у смењу је срећа, ситницама. Лепе и драге ситнице. Нечији смех је испуњен топлином. Мада, кад размислим, смисао живота је сам живот. На људима је да раде, мисле, плачу и смеју се, да живе. Довољно је то што им је пружена та могућност – проживети га што боље.

Увек се боримо за бољи успех у школи, на факултету. Боримо се да нађемо добар посао, будемо са вољеном особом, имамо децу, да њима пренесемо све оно што је најбоље. Трудимо се да квалитетно искористимо сваки секунд живота, све да запишемо негде у најбољој књизи нашег ума, све догађаје, сва сећања. Кад остаримо и када ту књигу отворимо и погледамо, треба да видимо колико смо успели. Проживели живот, најбоље што смо могли. Ако смо имали грехе, њих смо искијали. Тада ћемо схватити смисао живота и бићемо задовољни.

Ја вам нећу рећи или наметати став о томе шта је мој смисао живота, можда га још увек тражим. Сами ћете га већ пронаћи.

Сања Јанковић IV₂

Људски је суочити се са ралношћу колико год да је тешко

Сањам. Сањам лепе ствари, замишљам диван живот, живот пун онога о чему сви сневају. Где рајске птице на рамену ми стоје и анђеоску песму ми поје. Где љубав испијам вечно као најслађе црвено вино. Беше ми лепо, али чим оно престаде моју душу тешити, почиње опет немилосрдна реалност. Уместо рајских птица вране ми око куће креште, а душмани се туђом крвљу сладе. У мом врту не цвета више цвеће, живот ми горку тмину даде. У реалност се човек увек треба вратити, борити се за боље, а не узалудно патити. Да ли Бог тражи од нас покајање? Због гордости наше овакву нам реалност даје. Кржаву сузу проливам, јер реалност није лака, тежину своју има сваки човек, свака сврака. Сваки мој написани стих лоше приказује и сурова реалност овде се показује.

И не трубите трубе царске, јер цареви ваши лажне су маске. Своју сте храну продали за рану, а изворе свеже ошурили воде вреле. Зар се ваша вода може пити?

Безбожје бесни, страдају невини.

Бог је тај што све то види.

Јелена Радојковић II₁₀

Пишем ти

Пишем ти колико се овај свет променио. Да знаш, пријатељу мој невидљиви, у каквој се брзини народ сам против себе побунио.

Кочије су заменили аутомобили, ливаде и природу су заузеле зле творевине људи, које свој отров шаљу у бесконачни космос.

А они и даље нису свесни шта раде, мислећи да чине добро свету, а у ствари само одмажу.

Старо је заменило модерно, далека будућност је сада тако близу, куца нам на врата.

Људи су почели да гледају сами себе, не марећи за природу, друге и сва жива бића.

А ја и даље ходам кроз град и гледам, гледам као су људи изгубили смисао живота, осећај за оно што је добро, а што је лоше.

Постали су црна мрља на лепој слици, а то је, мој пријатељу, због тога што је ум завладао, а душа занемарена.

Ум, тело и душа су три света, као и Месец, Сунце и Плутон.

Људи су кренули да раде умом, занемарујући душу.

Дозволили су да нам животиње и сва жива бића буду изложене глади и страху, ствари-

ма којима разуман човек никада не би могао замислити.

То препуштање уму је толико велико и слободно да је прешло границу сваког разума.

Пишем ти, мој невидљиви пријатељу, како је свет на ивици трпљења.

Како се плашим да не постанем таква, јер ту црну страну имам у себи и свесна сам је.

Пишем ти, мој невидљиви пријатељу, како се плашим да ћу попустити и изгубити битку коју водим сама против себе, а онда ћу као и све ове мрље, људи који су изабрали да буду такви, или нису били јаког карактера, постати попут њих.

Онда, пријатељу мој, нема сврхе живота.

Цитираћу једног астролога, за којег имам велико поштовање: „Ми смо сами себи најосновнији проблем.”

Пријатељу невидљиви, када прочиташ ово, знај, и даље ходам улицама посматрајући свет и препуштајући се меланхолији.

Живот је чудо, и треба га поштовати.

Људи су превазишли границе живота, заборавили су на старост времена и прешли у будућност. Сада, људи праве ружну слику на планети. Постали су црна мрља на лепој слици.

Андреа Васић II₁₀

Пишем ти

Да ли ће наћи ово парче хартије пут до тебе, пут до твога срца? Да ли ће те ганути ова суза којом размазах мастило? И ако га добијеш, да ли ћеш га прочитати?

Молим те јави ми се хоћу да осетим живот. Превише поноса имаш. Спери са себе горчину коју годинама носиш.

Пружи ми неку утешну реч. Ни то не мораш, нека то буде макар и горка реч, али значеће ми, јер ту реч ти изуби.

У таму се затворих од када оде, лишавајући се свих земаљских добара. Ризнице су ми постале празне, а хоризонти превише кратки. За љубав постадох слепа од када ме напусти. Смех сам видела, али не и осетила, ваздух удишем, али живота немам, светлост видим, али ме она не обасјава. Васкрснуће чекам, драги, чекам да ми дођеш. Грешке прависмо обоје, али ти ми опроштај не даде. Само ми мисли на тебе остадоше, и љубав туђим блатом испрљана.

Помислиш ли некада на мене, па макар и гневне ти мисли биле?

Од када ти оде, па мет не слуша, нит' живот истински имам.

По вољи Божијој нека буде.

Јелена Радојковић II₁₀

Пубертет – Момо Капор

У моје време, док још није био пронађен пубертет, нисмо ни знали да смо у кризним годинама. Стискали смо прстима приштиће по лицу и мазали косу бриљантином.

Фотографије голих дама биле су права реткост и могле су се видети једино у књизи доктора Александра Костића „Полни живот“, у којој су један безлични мушкарац и једна разблудна госпођа испробавали чудне гимнастичке позе, потпуно равнодушних лица.

У моје време, секс је био чиста пропаганда, мада смо сви помало лагали како већ поседујемо нека искуства. Ко је већ спавао са неком девојком, био је најславнија личност у читавој гимназији. Можда смо се и осећали помало необично, али нико није смео да призна да је у пубертету, а још мање су то примећивали наши родитељи, којима је било главно да смо сити и обувени. У моје време, дакле, пубертет још није био пронађен.

На једног мог пријатеља, Далматинца, викао је отац:

„Ћаћа, не мој викат' на мене! Ја сан у пубертету!”

„Буди ди оћеш - одговорио је отац - само да си ми до десет ури дома!”

Данас дечаци и девојчице излазе из кућа у то време.

Да ме питате како сам преживео пубертет и остао здрав и читав, заиста вам не бих умео објаснити. Данас је лако бити у пубертету. Према деци у том прелазном периоду понашамо се на научној бази, као према малим пацијентима. Сви се брину да им не остану трауме. Пссст! Он је у пубертету! Још мало и дечацима ће се на лекарски рецепт додељивати прве женске, а том свечаном чину вероватно ће присуствовати оба родитеља и дежурни психолог. Па опет, никад више геј популације.

У моје време, док још није био пронађен климактеријум, жене у извесним годинама мислиле су да их глава боли због преморености. Јесу ли наше баке изненада мењале фризуру и навлачиле прозирне спаваћице да поново привуку свога мужа, који је почео да запоставља браћне дужности? Данас, кад свако броји оргазме, питам се да ли је икада мој деда питао моју баку да ли јој је било лепо?

„Је ли ти било лепо?“

Господе!

Да су уопште одлазили на летовање, да ли би баба и деда ишли одвојено, ради освежења брака, како то данас новине саветују?

Ко зна, можда би им брак у том случају био много складнији и трајао знатно дуже, а не само педесет и шест година?

У моје време, док реч секс није била пронађена, људи су се волели потпуно дилетантски. Није било никога да им покаже ерогене зоне, нити да им одреди биоритам. Добри смо и овакви какви смо, како смо аматерски долазили на свет!

У моје време, ко је имао купатило, свађао се у купатилу - ко није, није се ни свађао! Ћутао је и трпео!

У моје време, никоме није падало на памет да има притисак. Питам се да ли су га људи, у моје време, уопште имали, или је пронађен тек касније, када су амбициозни сељаци позавршавали медицинске факултете?

И како смо, уопште, живели у моје време а да ништа нисмо знали о кретању антициклона над северозападном Европом, нити о влажности ваздуха, брзини ветра, водостају на рекама и температури, да не говорим о изгледима за наредни викенд?

Мада волим своје време, никада се не бих вратио у њега. Данас се много лакше живи. Али умире се исто тако тешко као и у моје време.

Момчило Момо Капор (1937 – 2010)

Рођен је у Сарајеву 1937. године. Након завршетка Другог светског рата преселио се у Београд у коме је остао до краја живота, поставши својеврстан хроничар града. Дипломирао је сликарство на београдској Академији ликовних уметности.

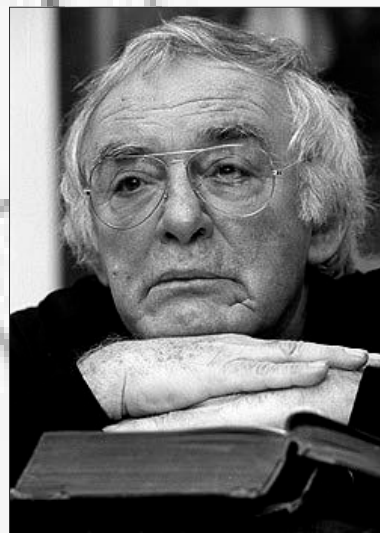
Објавио је велики број наслова. Аутор је великог броја документарних филмова и телевизијских емисија, а по његовим сценаријима снимљено је неколико дугометражних филмова, између осталих „Валтер брани Сарајево“. Романи „Уна“ и „Књига жалби“ доживели су екранизацију. Превођен је на француски, немачки, пољски, словачки, чешки, бугарски, мађарски, словеначки и шведски језик. Један је од наших најчитанијих писаца. Необичном непосредношћу и лакоћом осваја пажњу читалачке публике, пишући на рубу коментара и свакодневних рефлексија о стварности нашег времена и његових протагониста. Капорово умеће фасцинације заснива се на различитим знањима и истанчаним даровима опажања и рашчлањивања стварности и облика живота, његових појавних форми и дубина. Сведочећи увек из времена, Капор нашем времену додаје његову заборављену коренску повезаност која у формама свакодневних гестова, памћења и ликова, обликује његове јунаке и обележава њихову судбину. Капорова пристрасност као писца од оне је пристрасности која је на страни читаоца, на страни оних облика ослобађања од предрасуда које би да нас одведу од емоција и чистоте непосредности и блискости малих ствари и топлоте митологије преживљавања.

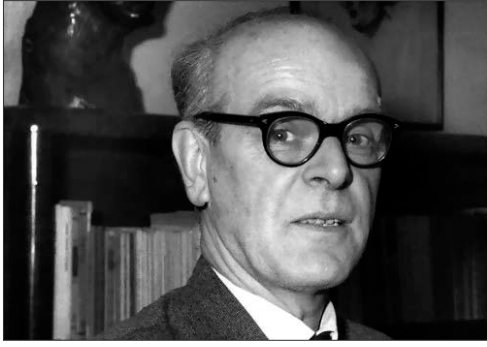
Капоров сентиментализам и елегантна ироничност су облик одбране од снага света, зла и живота.

Најпознатија дела Моме Капора су: „Зое“ (1978), „Уна“ (1981), „Књига жалби“ (1984), „Белешке једне Ане“ (1978), „Провинцијалац“ (1976), „Ада“ (1977) и серијал књига о Београду.

Преминуо је у 73. години живота, у Београду 3. марта 2010. године.

Милица Радојевић П₁

Меша Селимовић (1910 – 1982)

Мехмед Селимовић је рођен 1910. године у Тузли, где је завршио основну школу и гимназију. У гимназији се посебно заносио предавањима Душана Мрндека, доброг професора књижевности, темпераментног предавача и песника, који је с лакоћом уводио младе у особени свет поезије. Меша је био узоран и начитан младић који је стасавао уз најбоља

дела Достојевског, којима се, како је сам говорио, увек непрестано враћао. Филозофски факултет Селимовић је завршио у Београду 1935, на групи за српски језик и југословенску књижевност, где је с великим одушевљењем слушао предавања Павла и Богдана Поповића, Александра Белића и других. Током студија добија од својих пријатеља надимак Меша и то име задржава до смрти. Од 1935. године до почетка II светског рата био је професор матерњег језика и књижевности у Тузли, где га је рат и затекао. Усташе су га 1942. године извеле пред преки суд и затвориле на четири месеца, заједно са његовом сестром и братом. Због недостатка доказа пуштен је из затвора и одмах одлази у партизане. Крајем 1943. године у Тузли је, пресудом Војног суда III корпуса, стрељан Шефкија Селимовић, официр команде војног округа, „зато што је из магацина Главне управе народних добара узео кревет, ормар, столицу и још неке ситнице.“ Из затвора је брату Мешу поручио да је невин. Никада се није сазнало где је сахрањен. Тај старији брат му је био узор и силно га је волео.

Након Другог светског рата је радио као универзитетски наставник у Сарајеву, а потом је обављао низ високих дужности у култури: директор Дrame Народног позоришта у Сарајеву, главни уредник више часописа и издавачких предузећа... Умро је 1982. године у Београду.

Пун успех је постигао 1966. романом „Дервиш и смрт“ који је међу најзначајнијим делима српске књижевности и дело непролазне вредности. Из тих разлога се пред вама налазе бисери мудрости које је Меша Селимовић уписао у странице ове књиге.

☞ Не треба човјек да се претвори у своју супротност. Све што у њему вриједи, то је рањиво. Можда није лако живјети на свијету, али ако мислимо да нам овдје није мјесто биће још горе. А жељети снагу и безосећајност, значи светити се себи због разочарења. И онда то није излаз, то је дизање руку од свега што човјек може да буде. Одрицање свих обзира је прастари страх, давна суштина људског бића које жели моћ, јер се боји.

☞ Живот је шири од сваког прописа. Морал је замисао, а живот оно што бива.

☞ Није човјек оно што мисли, већ оно што чини.

☞ Ја немам два срца, једно за мржњу, друго за љубав. Ово што имам, сад зна само за тугу.

☞ Не могу да му кажем: буди ми пријатељ. Али могу да кажем: бићу ти пријатељ.

☞ Ко опрости, он је највећи.

☞ Кад бисмо говорили отворено и грубо о свакој мани другог човјека, кад бисмо се залијетали у очи свакоме ко нам се не допада, кад бисмо тражили да људи живе како ми сматрамо да је добро, свијет би постао гора лудница него што је сад.

☞ Љубав је, ваљда, једина ствар на свијету коју не треба објашњавати и тражити јој разлог.

☞ Пријатељство се не бира, рекао је, оно бива, ко зна због чега, као љубав.

☞ Разговор је спона међу људима, можда и једина.

☞ Неки су глухи за туђе ријечи, они су несрећа и себи и другима.

☞ ...ушао је у живот са теретом који већина нас носи: с примјером великих људи пред очима и са жељом да их слиједимо, а без икаквих знања о ситним људима с којима ћемо се једино сусретати.

☞ ...вјеровало да у животу нема само побједа и пораза, да постоји и дисање, и гледање, и ријеч, и љубав, и пријатељство, и обичан живот, који много зависи само од нас.

☞ ...ништа не треба чекати, свему треба ићи у сусрет. Ако човјек није глуп ни кукавица није ни беспомоћан.

☞ Добри људи су срећа на овоме свијету.

Маја Радојевић II

Дорћол

Душанова 10 почетком XX века

Порекло зграде у Душановој улици бр. 10 није обавијено велом тајне, мистерије или заборава. Кућа која се налази на овој адреси подигнута је између 1724. и 1727. године сасвим из практичних разлога. Ово је период владавине Еугена Савојског над Београдом и ваљало је постојећу београдску тврђаву учинити непропусним бедемом за Турке, а варош изнова подићи.

Еуген Савојски

По налогу Елијаса Флајшмана, ременског мајстора и саветника у општинском већу, биће подигнуто седам истоветних зграда у Улици цара Душана. Зубу времена, ратним вихорима и ко зна чему још једино је одолела она са бројем 10 и она је данас најстарија београдска кућа!

Душановој. И као да је ова смрт имала жељено дејство, јер до Другог светског рата и доласка Немаца о овој кући се није много говорило. А онда су Немци, тајно и ужурбано, почели са испитивањем подрума и тајних пролаза, па се родила и прича да неки од тајних пролаза воде чак према Сави испод централног дела града. Да ли је то истина? Неће је бити лако открити јер, иако под заштитом државе као споменик културе, подземни део куће је потопљен водом која домаћа до струка, а многобројни ходници, који су се гранали у непознатим правцима, затрпани су или полусрушени. Довољно, да заголица нашу машту.

Драган Новаковић, професор

По налогу Елијаса Флајшмана, ременског мајстора и саветника у општинском већу, биће подигнуто седам истоветних зграда у Улици цара Душана. Зубу времена, ратним вихорима и ко зна чему још једино је одолела она са бројем 10 и она је данас најстарија београдска кућа!

Њен градитељ је био Швајцарац Никола Доксат де Морез, инжењер и пуковник аустријске војске, генерал несрећне судбине. Ступио је на тле оријенталне и видљиво заостале Србије да служи Аустрији, да гради куће и утврђење (данашња Београдска тврђава изграђена је под Морезом), а изградио је против себе оптужницу због издаје и сусрет са стрељачким водом пред зидинама Калемегдана. Његова смрт, међутим, није промакла незапажена очима његових савременика. Хроничари бележе да је његово смакнуће имало за циљ да обезбеди тајну пролаза који су водили у тврђаву, али и изван ње. Услед ратне опасности, Аустријанци су уобичајили да граде тајне пролазе који су повезивали све важније објекте, укључујући и кућу у

Београдска тврђава

Данко Кујавић, ђак генерације!

Ласкаву титулу ђака генерације за школску 2009/2010. годину примио је ученик одељења IV₂, Данко Кујавић. Избор није био нимало лак, јер су, осим Данка, за ђака генерације биле предложене Горица Нешковић IV₄ и Сања Столић IV₆. Дуго се већало. На крају, већином гласова, за ђака генерације изабран је Данко Кујавић, техничар за обликовање намештаја и ентеријера. Одељењски старешина Славица Дувњак каже за Данка да је интелигентан, поуздан, радохоличар. Желели смо да га упознамо боље.

☞ Данко, честитамо ти на успеху. Да ли си очекивао ово признање?

Данко Јесам, збиља сам га очекивао. Уложио сам пуно труда и много рада за време школовања и веровао да ће то, на крају, бити награђено.

☞ Шта је било потребно да би постао ђак генерације?

Данко Најпре одличан успех с високим просеком и примерно владање. Затим, награде са такмичења, као што је прво место

на такмичењу у Краљеву. Осим тога, учешће на разним манифестацијама донеле су ми III место на „Design Week”- и II место од „Агенције за дрво”. Учествовао сам и у раду међународне креативне радионице (веома запажено излагање, н.а.), „Београдској недељи дизајна”, излагао на Сајму намештаја...

☞ Зашто си се одлучио за дрвну струку?

Данко Живим у Калуђерици, у којој мој отац има радионицу за обраду дрвета. Још у основној школи почео сам да му помажем и убрзо заволео тај посао.

☞ Чему те је научио отац?

Данко Најпре ме је научио основицама овог посла – на посао се долази на време и у мантилу. Мора се посебно повести рачуна о безбедности на послу, да радно окружење буде безбедно, али и чисто. Научио ме је да будем прецизан, педантан, да веома водим рачуна о квалитету производа, да не журим. Осим тога, научио ме је да спојим теорију и праксу. С обзиром на то да је инжењер шумарства, своје идеје најпре излажем њему, а онда приступам изради. Строг је критичар.

☞ Шта си очекивао од школе, а шта си добио?

Данко У школи се мало полаже на ентеријер и дизајн, очекивао сам више. С друге стране, стекао сам одлична знања о обликовању намештаја и то се најбоље приметило у сусрету са ученицима из иностранства који више пажње поклањају изгледу, за разлику од нас којима је, сем изгледа, веома битна и функционалност.

☞ Реци нам нешто о друговима из школе.

Данко У први мах осетио сам страх од новог окружења. Међутим, већ на доручку код „Локија” (Зоки Парабуцки то зове наша „Тајна вечера”) стекао сам друштво кроз целу средњу школу. Моји најбољи пријатељи су постали Зоран, Беца, Анђела, Бојан и Миленко. Они су то и данас.

☞ А девојка?

Данко Девојка би требало да буде интелигентна, пријатан саговорник, лепа, никако посесивна и навалентна.

☞ Зашто те пореде са Бортом?

Данко Дешавало ми се да браним пенале, тешке шутеве, да решавам ситуације један на један у своју корист, а примао сам голове чак и кроз ноге (што ме ја нарочито нервирало када су то гледале девојке).

☞ Шта волиш да читаш?

Данко Првенствено детективске романе, нарочито романе Агате Кристи. Међутим, школски поклон за одличан успех у виду књиге Тонија Парсона „Човек и дечак” на мене је оставио посебан утисак.

☞ Учествојеш у снимању филма.

Данко Канцеларија за младе општине Стари град позвала је тридесет ученика из свих београдских средњих школа. Изабрано је шест ученика за филм чији је радни назив „Инкуба-

тор”. Говори о свакодневном животу матураната и дилеми – остати у Србији или отићи. Филм ће, највероватније, бити приказан на РТС-у средином септембра.

☞ *И за крај, шта планираш након матуре?*

Данко Намеравам да се упишем на Архитектонски факултет у Београду. Уколико ми то не пође за руком, уписаћу се на Шумарски факултет у Београду. Архитектонски факултет је перспективнији у односу на шумарство у шта сам се лично уверио радећи са оцем. Знање и звање нису исто.

Нина Мићић IV₂

Интервју са Нађом Тадић

Нађа је добра особа. Код ње се, тренутно, све мења из дана у дан и проналази нове вредности у животу. Њену личности чине доброта, стидљивост и дружељубивост. Она је заљубљена особа којој узвраћају љубав. Кроз овај интервју ћете сазнати нешто више о њој и њеним успесима.

☞ *Како си сазнала за конкурс Агенције за дрво за идејно решење клупе?*

◆ За конкурс сам сазнала од професорке Јелене Обрадов, на једном од часова обликовања намештаја. Подстакла нас је да се сви укључимо. Радови свих ученика су били изненађујуће добри. Све је потрајало око месец дана, укључујући и саму израду радова, осмишљавање, реализацију... Услови нису били тешки, имали смо идеје, добру вољу и, наравно, готов идејни пројекат у датом року.

☞ *У чему си нашла инспирацију за свој рад?*

◆ Инспирацију сам пронашла сасвим случајно. Задатак на часу је био да осмислимо клупицу, а ја сам помислила на цигле, затим на стубове који су од њих направљени, спојила та два елемента, замислила како пролазе један кроз други и све ме је то подсетило на клупу.

☞ *Да ли си наилазила на потешкоће током тог пројекта?*

◆ Не заврши се све на почетним скицама. Размишљала сам о: изгледу, естетици, конструкцији, материјалу...

☞ *Да можеш, да ли би сада нешто променила на том производу?*

◆ Мислим да тренутно не бих ништа мењала. Можда ћу ту идеју искористити у будућности за неки следећи рад. Рад је оригиналан.

☞ *Због чега си одлучила да се упишеш у нашу школу?*

◆ На почетку, школа ми се није свиђала. Само сам знала да моје будуће занимање мора бити повезано са уређењем станова. Коначну одлуку су донели моји родитељи.

☞ *Шта сада мислиш о свом смеру ТОНЕ?*

◆ Све четири године имам солидан успех, учествовала сам и у многим ваннаставним активностима и освојила неколико диплома и захвалница. Могу рећи да су се моје жеље испуниле.

☞ *По чему ће баш тебе памтити ова школа?*

◆ Надам се, по добрим радовима, идејама и промовисању школе кад је било потребно.

☞ *Твоји планови за будућност?*

◆ Након завршетка средње школе уписала бих смер обраде дрвета на Шумарском факултету у Београду. Жеља ми је да се бавим дизајнирањем ентеријера.

☞ *Како проводиш своје слободно време?*

◆ У слободно време се опуштам слушањем добре музике, а излазим викендом и тада уживам са друштвом из основне школе. Најдражи хоби ми је цртање уз сликање, а успешно се бавим и фотографијом.

☞ *Које особине твоји пријатељи истичу код тебе?*

◆ Кажу да сам поштена, поверљива, васпитана, уредна и да имам смисао за хумор.

☞ *Каквом особом себе сматраш?*

◆ Оптимиста сам, дружељубива, волим да помажем, пружам пажњу другима, али сам често и неозбиљна.

Александра Милојковић IV₂

Интервју са професорком Наташом Пејић

на нашем штанду у
Господар-Јевремовој улици

☀ Да могу поново да бирам, опет бих одабрала позив професора у школи. Тим послом сам желела да се бавим од када сам упознала своју разредну у основној школи и овај позив је комбинација онога што највише волим – спој биљака, уметности и креативности.

☞ *Ово је трећа година како сте у нашој школи. Колико се ваш утисак о школи и ђацима променио од када сте дошли?*

☀ Мислила сам да је много лакше радити са ђацима, али сам временом схватила да и овај посао има своје предности и мане, јер напорно је радити у одељењима од по 30 ђака. Али, сваке године се успоставља све квалитетнији и позитивнији међусобни однос.

☞ *Које људске особине цените, а које Вас одбијају?*

☀ Волим особе које су искрене, позитивне, ведрог духа и које раде на себи. А одбијају ме све супротне особине.

☞ *Шта замерате ђацима у опхођењу према Вама, а шта Вам се допада?*

☀ Замерам им када су некултурни, када се упорно буне за већу оцену, а не знају...

Допада ми се што увек могу нешто да научим од ђака, иновативне идеје, смисао за хумор, упорност и код неких свестраност.

☞ *Шта Вас увек орасположи ?*

☀ Најсрећнија сам када могу читав дан да посветим својој деци и када се породично бавимо различитим активностима (клизање, шетње Савским и Дунавским кејом, одлазак у зоо, асоцијације...). Орасположи ме и дружење са позитивним особама, концерти, балетске представе, добра музика, вест о неком путовању...

☞ *Волели бисте да умете...*

☀ Волела бих да умам да свирам контрабас, да знам да певам и да говорим неколико страних језика.

☞ *Ваш омиљени цвет, боја, аранжман?*

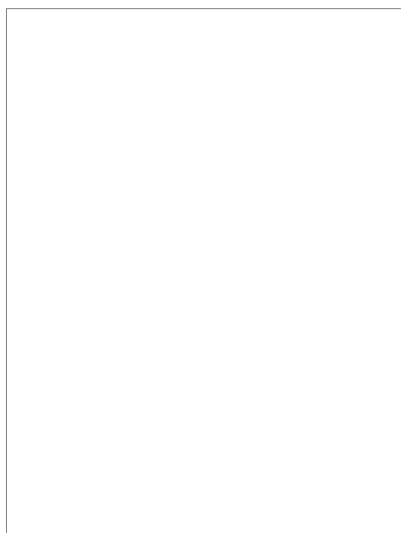
☀ Волим модерне аранжмане, односно мини- малистички приступ у аранжирању, од цвећа волим зелене антуријуме и зелене хризантеме. Омиљена боја цвета зелена и беж.

☞ *Чиме бисте Ви допринели у свету аранжирања цвећа, а што нико до сада није?*

☼ Волела бих да правим аранжмане који представљају завесу од цветних аранжмана, а да висе на струнама.

☾ *Колико је тешко организовати ваннаставне активности у школи?*

☼ Ако имаш добре организационе способности и ако умеш своје задатке да извршаваш брзо и ефикасно, није тешко. Потешкоћа, углавном, нема.

☾ *Да ли пре запамтите свој или ђачки лапсус?*

☼ Што сам старија све више памтим само лепе ствари, тако да запамтим само понеки лапсус.

☾ *Наведите неки.*

☼ Моји: - Узмите свеску коцку на квадрат.

- Узми клупу и седи.

проф. „Долазе камермани да сниме аранжмане за јутарњи програм, потрудите се да изгледају што лепше.”

Аца: „Нема везе како ће да испадну аранжмани, бар ћемо бити у „Београдској хроници.”

☾ *Да би неко био успешан и испуњен, у животу би требало да...?*

☼ Да би неко успео у животу, пре свега, треба да буде упоран, али да иза тога стоји неки квалитет, да има коректан однос

према другима, да буде радан...

☾ *Ваши мото...*

☼ Храбрима срећа помаже.

☾ *Ваши узор...*

☼ Немам узор, али сам упознала пуно људи којима се дивим и сваки од њих је успешан на неком пољу. Увек себи постављам задатак да будем што боља у нечему што радим. Подстакнута њиховим успехом сама себи постављам нове циљеве.

☾ *Најнеобичније што сте урадили је...*

☼ Скок са банци џампинга.

☾ *Зашто сте поносни на себе?*

☼ Због много чега, али највише зато што сам добила две предивне девојчице!

☾ *Омиљена књига, филм, песма?*

☼ Има толико филмова, књига и песама да је тешко одлучити се.

Последње што сам прочитала је „Мама Леоне“ Миљенка Јерговића и „Причи никад краја“ Горице Нешовић и Јелице Грегановић.

Омиљени филмови су ми „Две чађаве двоцевке“ и „Кухињске приче“.

Мада, највише уживам уз џез и рок. Од стране музике издвајам:

♪ Red hot chilly peppers

♪ Apocaliptica

♪ BB King

♪ Ray Charles

♪ Pink

Од домаћих извођача издвајам:

♪ „Негатив“

♪ „Неверне бебе“

♪ Александра Радовић

♪ Александра Ковач

☾ *Шта предлагате и саветујете ђацима и матурантима наше школе?*

☼ Док су још у школи, саветујем им да што више уче и улажу у себе, а при избору занимања мислим да треба да изаберу оно што воле, и ако се сваки посао временом може заволети.

Драгана Гордић IV₅

Душко Вујошевић

Лако је данас над бившом муком надмоћан бити, али првих неколико година по поновном доласку у „Партизан”, Душку Вујошевићу није могло лако бити. Требало се изборити, снаћи и успети на овом чудном острву званом Србија. У часу његовог доласка, клупски кошаркашки успеси у Европи били су незнатни, а навијачи нестрпљиви и гладни. Убрзо је постао предмет ниподаштавања и ружења. Чак и својих навијача. Једини који је видео у Вујошевићу нешто што нико други није и који је имао смелости да стане иза њега јесте Предраг Даниловић. И Дуле му се на указаном поверењу и исказаном разумевању одужио.

Донео је „Партизану” осам узастопних титула, четири домаћа купа, четири Јадранске НЛБ лиге и пласман на фајнал – фор. Било је сасвим суигурно тренера који су постигли сличне резултате, чак и боље. Међутим, постоји нешто што издваја Вујошевића и „Партизан” од свих других тренера и клубова. „Партизан” је попут Феникса – сваке године окупи нови тим, одигра маестрално, освоји титулу и прода играче (о помагању или неком другом подупирању рада, као корисним за целину, нећемо ни говорити). Не чини то из хира и да би живео лагодно на ловорикама успеха из прошлог миленијума, већ да би опстао. Да би се у томе успело потребан је Дуле Вујошевић.

Упоран, радан и пожртвован, без попушта према другима, али и према себи, успео је да усклади противречности између појединачног и заједничког на најцелисходнији начин. Вулкански напади, непропусна одбрана, борба до последње стотинке (Загреб 2010), али и манири Партизанових кошаркаша Вујошевићев су печат. Поменимо овогодишњи састав „Партизана”: Лоренс Робертс – спреман на самоуништење да би његов тим победио; Лестер Бо Мекејлеб – сада један од двојице најбољих бекова Евролиге; Душан Кеџман – доказао да не постоји „немогуће”; Страхиња Милошевић – уђе, ухвати лопту, одигра одбрану; Александар Рашић – повремене експлозије талента; Петар Божић – увек насмејан, вечити борац; Александар Марић - „Гранада” плаче за њим, Бранислав Ђекић – погодио две тројке против „Уникахе” и највио таленат; Славко Вранеш – горостас, играч са посебним задацима; Јан Весели – екстраталентован Чех, „Сребрни летач”, уникат... Ниједан од ових играча, када је дошао у „Партизан”, није био познат, а данас за сваког од њих зна цела кошаркашка Европа. И то захваљујући Душку Вујошевићу.

Рођен је у Подгорици 3. марта 1959. Ожењен је Аном с којом има деветогодишњег Луку који тренира цудо. Велики је гурман, а највише воли италијанску кухињу. Познат је и као колекционар слика и књига. Својим играчима поклања књиге, а спорт пореди с позориштем у коме постоји размена енергије између публике и јунака. У ретким тренуцима доколице ужива у Херцег Новом у коме има стан.

Тренерску каријеру почео је у млађим категоријама „Партизана” (1976), а шансу у првом тиму добио је кад му је било свега 26 година. С том екипом (Дивац, Ђорђевић, Паспаљ...) освојио је титулу 1987. и одвео „Партизан” на фајнал – фор. Тренирао је и Црвену звезду, Гранадну, Брешу, Пистоју и Скаволини. Био је селектор Србије и Црне Горе.

Од повратка у КК Партизан, 2001, освојио је осам последњих титула првака државе (2002, 2003, 2004, 2005, 2006, 2007, 2008. и 2009), четири Купа (2002, 2008, 2009. и 2010) и четири последње титуле првака НЛБ лиге (2007, 2008, 2009. и 2010), чиме је постао најтрофејнији тренер у историји клуба. Такође се са клубом 2010. године пласирао у полуфинале Евролиге.

Као тренер јуниорске репрезентације Југославије освојио је Првенство Европе у Врбасу 1988. године и четврто место на Светском јуниорском првенству 1991. Душко Вујошевић је теноер који је познат по изванредном раду са младим играчима.

У пролеће 2003. постављен је за селектора сениорске репрезентације Србије и Црне Горе, са којом је на Европском првенству у Шведској освојио шесто место.

Маја 2007. Душко Вујошевић је изабран за селектора репрезентације Црне Горе.

Једно од највећих признања које је добио јесте прошлогодишња награда „Александар Гомељски” за најбољег тренера Евролиге. За себе каже да је аполитичан и да би се, евентуално, учланио у странку зелених јер им је циљ очување природе. Није љубитељ нових технологија. Дуле Вујошевић!

Марко Будимчић П₄

- ☺ Зона коју постави Дуле Вујошевић је лепша од Зоне Замфирове и јача од Зоне Сумрака.
- ☺ Кад не може да нађе податак у енциклопедији, Милка Цанић зове Дулета Вујошевића.
- ☺ Дуле може да направи 100 техничких у сезони и да не плати динар казне. Судије њему плаћају да му суде техничку.
- ☺ Неки људи носе мајцу Супермена, а Супермен мајцу Дулета Вујошевића!
- ☺ Једини пут када Дуле Вујошевић није био у праву је када је помислио да је направио грешку.
- ☺ Једино Дуле Вујошевић има више титула првака државе од Уроша Трипковића.
- ☺ Дуле Вујошевић је научио Паласија да рецитије Горски вијенац на ијекавици. Напамет.
- ☺ Супермен може погледом да осуши поплаву. Дуле Вујошевић може погледом може да спржи играча који га не слуша. Наочаре носи да би ублажиле природно дејство погледа.
- ☺ Чак Норис је раније тренирао Звезду али је побегао када је Дуле постао тренер Партизана.
- ☺ Том Круз ће у следећем наставку „Немогуће мисије” глумити тренера у Србији који покушава да преотме Дулету титулу. Наравно, такве ствари се дешавају само на филму.
- ☺ Да је жив Огист Роден би скулптуру „Мислилац” направио према Дулетовој пози.
- ☺ Дуле Вујошевић је натерао Жику Паука да се држи паркинга.
- ☺ Дуле није дебео! Он носи мајице са стомаком.
- ☺ Популарни тв шоу „Славиће се титула” (седма сезона). Улоге тумаче: Дуле Вујошевић (Вујошевић Дуле)
- ☺ Дуле Вујошевић је изговорио све постојеће псовке најмање једном.
- ☺ Дуле може да узме 7 узастопних титула и са ФК Партизаном, али прво хоће да узме 33 титуле са КК Партизаном.
- ☺ Дуле Вујошевић је ухватио птицу тркачицу!
- ☺ Дуле Вујошевић не псује. Он васпитно делује на играче.
- ☺ Мајкл Џордан је изјавио да би био дупло бољи играч да му је Дуле био тренер.
- ☺ Једном је Дуле био нерасположен и није освојио куп. О томе ја касније снимљен филм.
- ☺ Дуле може да направи Снешка Белића од кише.
- ☺ Не постоји књига коју Дуле није прочитао.
- ☺ Коду Дулета би и плавуше научиле да играју зону.
- ☺ У УЛЕБ правилнику пише да Дуле **сме да се шета по терену!**
- ☺ Дуле Вујошевић је прочитао целу Википедију.
- ☺ Дуле је старији од свог брата близанца 10 година.
- ☺ Дуле је био читалац године у „Стубовима културе”.
- ☺ Дуле Вујошевић може да добије унапред изгубљену утакмицу, и то са трећим тимом!

Мини портрет Лука Дачевић

Док је био млађи, није ни помишљао да се бави рукометом. Себе је видео искључиво у свету фудбала и то на месту голмана. Провео је три месеца на месту голмана ОФК „Београд”, али је старији брат променио све. У VI разреду почиње да тренира рукомет који је већ тренирао његов старији брат, у РК „Синђелић”. Убрзо прелази у РК „Партизан”. За први тим „Партизана” дебитује 2010. године у Аранђеловцу против „Радничког” и то - голом! Рођен је 1992. године у Београду. Ученик је другог разреда Техничке школе „Дрво арт” у Београду на смеру техничар за финалну обраду дрвета. Освајач је три златне, две сребрне и три бронзане медаље са разних првенстава и турнира. Не воли да губи, па самопоуздање враћа на тренинзима. Лука је у срећној вези са једном девојком из наше школе.

Душан Стефановић П₁

Друга „Дизајн игралиште – Design Playground“ радионица наше школе

Наша школа је и ове године, по други пут, организовала међународну креативну радионицу „Дизајн игралиште – Design Playground“ у којој су, поред наших ученика, учествовали и ученици Дизајнерске школе из Београда, Roth Gyula Gyakolo szakkozepisola es kollegium из Шопрона (Мађарска), IPSIA Brugnera из Бруњере (Италија) и Национална гимназија за приложни изкуства „Тревненска школа“ из Травне (Бугарска). Радионица је одржана од 22. до 26. марта 2010. у просторијама наше школе. Овогодишња тема је била „Клупа за ентеријер јавног простора“, а учесници радионице су располагали ограниченом количином материјала.

Нашу школу су представљали ученици IV₂ - Нађа Тадић, Наташа Вучковић, Данко Кујавић и IV₃ - Анђела Станојевић, као и Зоран Парабуцки, као ученик асистент, те наставници Јелена Обрадов и Владислав Митић. За организацију радионице и њену презентацију јавности била је задужена директорка Школе Зорица Ђоковић. У активности радионице непосредно су били укључени још и помоћник директора Милан Николић, организатор практине наставе Јово Летица, наставници практичне наставе Зоран Карадоламовић, Владимир Перишић, Павле Живановић, Иван Гајић, Горан Којић, Жељко Николић као и помоћни наставници Срђан Трајковић, Милован Глигорић и Петре Цветановски.

Првог дана радионице, ученици су презентовали своје пројекте на енглеском језику, а онда је уследила израда производа која је трајала три дана. Последњег дана, изабрани су најбољи радови: један по избору ученика и један по избору наставника. Ученици су одабрали најбољег међу собом на основу естетике, док је стручна комисија, састављена од по једног наставника из сваке школе учеснице, радове оцењивала на основу пет критеријума: функционалност и ергономија, креативност и оригиналност, конструктивно-технолошки и иновативни аспекти, презентација рада и естетика. Оба прва места отишла су у Италију – земљу дизајна. Истог дана, организована је презентација радионице у свечаној сали и изложба радова у холу општине Стари град. Том приликом, учеснике радионице поздравила је Ана Даниловић, потпредседница општине Стари град и доделила награде ауторима најбољих радова. Међу гостима су били и високи званичници: Георги Димитров, амбасадор и Илија Љасков, конзул Републике Бугарске, те Марко Базини Пасери, члан управног одбора Италијанско-српске привредне коморе, који су дошли да подрже своје сународнике, учеснике радионице и њихову сарадњу са нашом школом. Међу онима који су радионицу снажно подржали били су и Андреа Арналдо, први секретар Амбасаде Републике Италије у Београду и Марија Маца, директорка Италијанског културног центра који су учеснике радионице посетили још у току израде радова.

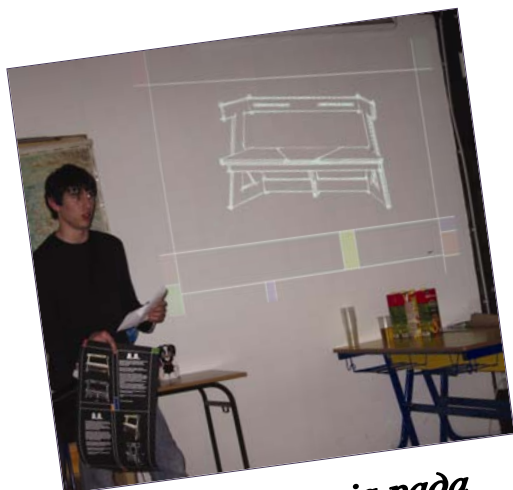
Сви експонати настали у току овогодишњег „Дизајн игралишта“ били су изложени у Дечјем културном центру, од 4. до 18. маја, док су се неки од њих могли видети на манифестацији „Јевремова – улица сусрета“, 28. марта; као и у промо-селу тениског турнира „Serbia Open“ у којем нам је општина Стари град уступила свој штанд 6. маја, те на регионалном фестивалу дизајна „Миксер“ који је одржан у Житомлиновима на доњем Дорћолу у периоду од 25. до 29. маја.

Радионицу су финансијски подржали Секретаријат за образовање, општина Стари град, фирма „Bosch“ и хотел „Royal“. О значају и резултатима наше радионице довољно говори и медијска пажња коју је привукла и ове године. Активности радионице пропратили су дневни листови „Политика“ и „Прес“, недељник „Просветни преглед“, стручни ревијални часопис „Дрвотехника“, радио програми „Београда 1“, Студио Б“ и „Београда 202“, уз телевизијске куће „Студио Б“ и „Фокс“. Толика пажња медија, подршка локалне самоуправе и одушевљење свих учесника радионице нас уверавају да смо на добром путу да остваримо свој циљ – да наше дизајн игралиште прерасте у традиционалну београдску манифестацију која ће сваке године у нашу престоницу доводити средњошколце који се баве дизајном намештаја.

Наша школа најмлађи учесник овогодишњег „Миксера“

Наша школа је и ове године учествовала на „Миксеру“, регионалном фестивалу креативности и иновативности, одржаном на простору Житомлина, на доњем Дорћолу, у периоду од 25. до 29. маја. Појавили смо се као најмлађи учесник фестивала и једина стручна школа, потпуно равноправно наступајући уз своје „старије“ колеге са неколико уметничких факултета и одсека. Место у Таленат зони, која је само једна од пет програмских целина овогодишњег „Миксера“, извојевали смо организацијом међународне креативне радионице „Дизајн игралиште – Design Playground“, коју смо реализовали у сарадњи са својим партнерским школама из земаља Европске Уније. Као наши гости, отварању овогодишњег „Миксера“ присуствовали су Мирјана Божидаревић, председница општине Стари град и Пјетро Вакјано, генерални секретар Италијанско - српске привредне коморе.

Дизајн игралиште – Design Playground

презентација рада

Флоријан Стафа, аутор најбољег рада, са наставником

учеснике радионице је посетио италијански конзул, Андреа Арналдо

и Марија Маца, директорка Италијанског културног центра, је желела да погледа цртеже

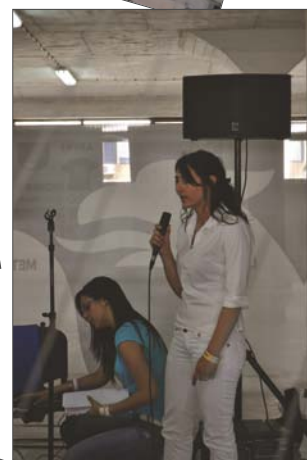

радови су изложени у холу општине Стари град

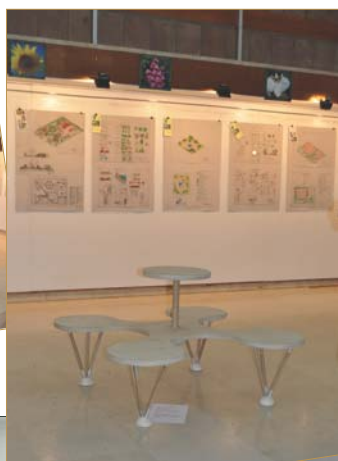

најбољи рад

Миксер

Изложба у Дечјем културном центру

Наше активности

наш штанд на Сајму

на манифестацији Цвети

награђени аранжман

Serbia Open

Сања

Биљана

Слободан

наша екипа у Сурдулици

Традиционална изложба наше школе у Дечјем културном центру

И ове године, наша школа је имала изложбу у Дечјем културном центру Београда, у периоду од 4. до 18. маја. На изложби су били заступљени радови свих образовних профила са обраде дрвета, пејзажне архитектуре и дрворезбарства. У току трајања изложбе, ученици наше школе су заинтересованим ученицима основних школа представљали образовне профиле који се школују код нас.

Наше активности

Коначно смо испратили дугу и досадну зиму и дочекали пролеће, које је било испуњено активностима ученика и професора пејзажне архитектуре, чиме смо допринели популаризацији наше школе.

Традиционална манифестација Цвети, која се сваке године одржавала у дворишту наше школе и била веома посећена, ове године је премештена у Господар-Јевремову улицу, где смо, у недељу 28. III заједно са општином Стари град прославили славу општине - Улазак Господа Исуса Христа у Јерусалим - Цвети.

Разноврстан програм, почевши од изложбе старих аутомобила, преко музичког програма, па све до перформанса културно-уметничких друштава, допринео је томе да манифестација буде изузетно посећена и да, самим тим, што више људи види и наш штанд који је био постављен на самом уласку у Скадарлију.

Имали смо чиме и да се похвалимо - штанд је изгледао попут вертикално озелењене зграде са тепих травњаком на коме су постављене клупе и сточићи, радови ученика наше школе, а све то је додатно било украшено саксијским цвећем. Штанд је привукао доста пажње посетилаца; поједини су само гледали, други су се желели да сазнају нешто више о нашој школи и радовима наших ученика, а неки нису могли да одоле, па су се и сликали испред наших експоната. Завршетак манифестације дочекали смо задовољни и са оствареним циљем, а то је да школу представимо у што бољем светлу.

Након горепоменутог манифестације, уследила је још једна успешна промоција наше школе, овога пута на Сајму хортикултуре, који се одржавао од 19. до 21. марта. Овога пута, осим штанда који је био украшен саксијским цвећем и цветним аранжманима са стрелицијама и антуријумима, школу смо промовисали и видео презентацијама, флајерима и проспектима. Сви заинтересовани имали су прилике да се информишу о свему што их је занимало поводом наше школе и наших активности, на један леп и занимљив начин.

Али ту активностима није крај...

У Дечјем културном центру и ове године имамо изложбу, ништа мање посећену од претходне две које смо поменули. Читав простор ДКЦ-а украсили смо најбољим радовима из области пејзажноархитектонског пројектовања (композиционим плановима и 3Д приказима атријумских вртова и окућница), а посебну ноту свему томе дале су кулисе које представљају нашу идеју о вертикалном озелењавању зграда, као и цветни аранжмани са зеленим хризантемама, антуријумима и љиљанима. Презентација наше школе и смера пејзажне архитектуре намењена је свима, али би посебно требало да анимира основце, као најчешће посетиоце и подстакне их да упишу нашу школу. Па, ко зна, можда се наредних година на том истом месту нађу радови неког од тих младих посетилаца.

Да смо одлучни у намери да грађанима у што бољем светлу прикажемо овај смер, најбоље показује чињеница да смо себи нашли место на Србија опену. Нисмо заиграли раме уз раме са Новаком, Јанком или Ненадом, али смо се промовисали на други начин. Наиме, општина Стари град је имала свој изложбени простор у виду шатора где је наша школа имала прилику да се представи 6. маја. А идући пут можда заменимо места са већ поменутих тенисерима, па уместо цвећа ми узмемо рекете у руке. Они би се у прављењу аранжмана већ некако снашли.

Јована Петровић III₈

„Дрво арт“ на „Serbia Open“ – у

На позив општине Стари град, наша школа је имала прилику да маштовите радове својих ученика представи на тениском турниру „Serbia Open“- у, који је одржан од 1. до 9. маја. Радови су били изложени на општинском штанду у промо-селу у четвртак, 6. маја.

Републичко такмичење

Наша школа је учествовала на 14. Републичком такмичењу шумарских и дрвопрерађивачких школа Србије у Сурдулици од 14. до 16. маја 2010. године.

Домаћин је била Пољопривредно – шумарска школа „Јосиф Панчић“.

У укупном пласману, наша школа је заузела:

прво место – Пејзажна архитектура

шесто место – Дрвопрерађивачка струка,

а појединачно су се најуспешнијима показали: Јеринић Биљана IV₅ - прво место (цвећарство и дендрологија), Столић Сања IV₆ – прво место (аранжирање цветних аранжмана), Ковачевић Слободан II₇ - треће место (практичан рад тапетар), Стевановић Миљана IV₃ – треће место (технологија материјала).

Ноћ надахнућа у „Ноћи музеја“

Ове године смо први пут учествовали на овој манифестацији. Музеј примењене уметности нам је дао део свог простора, а ми смо се

потрудили да својим радовима оплеменимо хладне зидове и посетиоцима приближимо наш смер. Дрворезбари I, II и IV разреда демонстрирали су цртачке и сликарске технике, вајање, дуборез и калиграфију-лепо писање. Радионица је почела у суботу у шест поподне, а трајала је до један иза поноћи наредног дана. Нисмо веровали да ћемо заинтересовати много људи, јер је дан био кишовит, дремљив, катастрофалан за шетаче. Међутим, посетиоци су се упорно смењивали, прилазили нашим радним столовима, питали нас о школи, смеру, предметима и техникама рада. Неки су желели да им покажемо како се пишу слова, па да и сами напишу покоју реч, писмом *курзив хуманистика* или да нешто нацртају. Дрворезбарење им је привукло посебну пажњу, јер до сада нису имали прилике да упознају овај уметнички занат. Драго нам је што су нас подржали и наши професори, јер смо заједно промовисали нашу школу. Дуборез су представљали Душан Божић и Стефан Вулић, вајање Душан Брадарич и Бранка Голубовић, калиграфију Доротеа Лазаревић и Емилија Михајлов, а цртање и сликање Ивана Бабић, Горица Нешковић, Јелена Симић, Никола Павловић и аутор овог текста, Сунчица Стефановић. Надамо се да ће нам Музеј примењене уметности и следеће године указати поверење, а ми приказати нашу школу у пуном светлу.

неправилно

Он је наставник из **машина**
и **уређаја**.
Извинуо се наставнику.
Назвао сам га **телефоном**.
Данас идем **код лекара**.
Саша је **оженио** Ану.
Партизан са или **без**
Вујошевића **побеђује**.
Сво време вас **гледам**.
У **вези** тебе...
Био сам **кући**.
Цело време причаш.
Он **се је** радовао.
Јави **се професорци**.
Дошао сам са **трамвајем**.
Учествовао је у **битци**.
Јавио нам се **гневни**
гледаоц.
Петре, **неспавај!**
Ово је **најбоље одељење**.
Обзиром на...
Играч **Манчестера Јунајтеда**
Он је **најстрожији** професор.
Пао је у **робство**.
Ово је **Милицина свеска**.
Отштампали су новине.
Попио сам **сладку** кафу.
Обратио нам се
потпредседник.
Имам двојку из **србског**.
Узели су **стамбени кредит**.
Он је **најјачи**.
Имам **деветнаест** динара.
Понеси **твоје** ствари.
Ја **би** дошла.
Одговарао сам **једанпут**.

правилно

Он је наставник **машина** и
уређаја.
Извинио се наставнику.
Звао сам **телефоном**.
Данас идем **лекару**.
Саша **се оженио** Аном.
Партизан са **Вујошевићем**
или **без њега** **побеђује**.
Све време вас **гледам**.
У **вези** с тобом...
Био сам **код куће**.
Све време **причаш**.
Он **се радовао**.
Јави **се професорки**.
Дошао сам **трамвајем**.
Учествовао је у **битки/бици**.
Јавио нам се **гневни**
гледалац.
Петре, **не спавај!**
Ово је **најбоље одељење**.
С **обзиром** на...
Играч **Манчестера јунајтеда**.
Он је **најстрожи** професор.
Пао је у **ропство**.
Ово је **Миличина свеска**.
Одштампали су новине.
Попио сам **слатку** кафу.
Обратио нам се
потпредседник.
Имам двојку из **српског**.
Узели су **стамбени кредит**.
Он је **најјачи**.
Имам **деветнаест** динара.
Понеси **своје** ствари.
Ја **бих** дошла.
Одговарао сам **једанпут**.

Графити и мурали Београда

Свакодневно дуго, чак предуго путујем до школе. Кроз прозор буса запажам разне фасаде зграда, кућа и продавница. Неизбежни су оронули зидови. Неки су ижврљани, други прекречени преко политичких порука, али ми увек пажњу привуку ведре боје, шарене слике и често неразумљиве речи исписане спрејом. Заинтересовало ме порекло тих порука. Одакле људима инспирација или је то бунт против свих и свега у друштву? Распитивала сам се и сазнала да су најупућенији у графите „Мирко и Славко“ из Ш₁ и мој друг Марио, аутор многих порука на зидовима нашег града.

☞ *Шта је графит?*

М и С: Свака слика на зиду, текст или порука чине графит.

Марио: Мурали и графити су слични по много чему. Оба се најчешће раде на зидовима, с тим да мурали представљају зидно сликарство, а графити кроз сличице, неки траг или поруку. Графите радимо уз помоћ спреја, док за мурале користимо и четкице.

☞ *Откуд вам идеје?*

М и С: Идеје црпимо гледањем нових графита по граду, кроз причу са другим цртачима и онима који имају оригиналне идеје, а не умеју да их спроведу у дело.

Марио: Идеје долазе саме од себе! Шта год да сам радио и како сам се осећао тог дана, може да утиче на замисао.

☞ *Којом техником радите?*

М и С: Цртамо обичним спрејом, користимо неколико кепова за различите линије уз неке „цаке“ за прелаз боја, сенчење и друге технике. Ипак је најважнија дистанца спреја (руке) од зида, а то се стиче временом. Што више графита урадиш, бићеш прецизнији и боље ћеш да извлачиш линије.

Марио: Код мене технике не постоје, покушавам да радим све, али главно ми је да узем боју (спреј, боцу, конзерву) и капицу (кеп), па прстом само притиснем како би изашла боја.

☞ *Како бирате зид или објекат на коме настаје слика?*

М и С: Шетамо градом, снимамо зидове који имају добру подлогу за спреј, а локација нам је јако важна.

Преко неког лоше урађеног графита нацртамо бољи. Важно нам је да нема „публике“ док радимо.

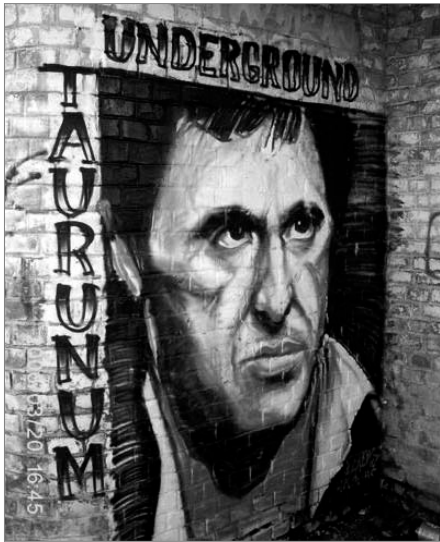
Марио: Мислим да ипак зид бира мене! Сасвим случајно, проласком поред зида, уочим да ли је добар или не. Ако ми одговара, легализујем га како би на њему освануо пис (графит).

☞ *Која је порука текста или слике?*

М и С: Углавном су то наши потписи или име наше групе. Прецртавамо туђе графите нашим како бисмо стекли поштовање других цртача. Некад графитом шаљемо љубавну поруку, сликом исказујемо љубав вољеној девојци или, уместо поклона, нацртамо графит некеме за рођендан, јер ће се разликовати од уобичајених поклона.

Марио: Све зависи од идеје! Обично цртачи (графитери) не залазе у политику, нити желе да се она бави њима, па порука иде од самог уметника. Он се представља преко тог текста или поруке. То је његов отисак, али поједини цртачи пуштају људима на вољу,

да свако процени и izvучe поруку.

☞ *Зашто не можемо сви да прочитамо?*

М и С: Не могу сви да прочитају, јер ми та сло в дизајнирамо, а људи их често не разумеју. Они који не слушају „реп“ неће разумети већину речи, а ми, који пратимо реп музику - разумемо сваку реч. Исто је и са графитима.

Марио: Све је до стила цртача. Најчешће је то тзв. WILDSTYLE, јер се он заснива на извртним и испреплетеним словима.

☞ *Где се окупљате?*

М и С: Улица је наш дом, јер цртамо по улицама, тамо проводимо већину времена, срећемо се и дружимо са осталим цртачима. Понекад организујемо неки скуп или такмичење.

Марио: Места нису стална, одређена. Постоје неки „легални“ зидови, изгледа да ни то неће више постојати. Ту је могуће окупљање и цртање. Ако се цртачи међусобно договоре око цртања на неком зиду, често организују неку манифестацију на том месту.

☞ *Како размењујете искуства?*

М и С: Комуникацијом с другим цртачима и заједничким радом истог графита или гледањем једни других док цртају.

Марио: Цртачи се међусобно познају и прате радове других.

☞ *Коме се обраћате својом уметношћу?*

М и С: Обраћамо се сваком пролазнику, који запази наш графит. Често то буду „прозивке“ за полицију, власт и одговорне институције.

Марио: Прво се себи обраћам, а онда и другима. Себи тако што знам како ми је било у моменту цртања и како је дошло до тога! Другима у зависности од моје замисли. Некад је то конкретна порука, а понекад апстрактна.

Стефана Арсић Пз

Интервју са главном уредницом нашег листа

☞ Реци нам нешто о себи.

☼ Имам 18 година, ученица сам четвртог разреда смера техничар за пејзажну архитектуру. Завршила сам нижу музичку школу, одсек за соло певање. Друштвена сам, веселе природе, некад помало неозбиљна, чак и тврдоглава...

☞ Твоја функција главног уредника је врло захтевна. Јеси ли задовољна оним што си урадила до сада?

☼ Од једног до другог броја листа сви чланови новинарске секције су се једнако трудили да изгледа другачије и боље, па сам сваким новим бројем била све задовољнија. Наравно, увек постоји

и оно чиме нисам у потпуности задовољна и што сматрам да је могло боље. Трудила сам се да то поправам, али како су укуси различити, не знам колико сам у томе успела.

☞ Какав је однос ученика према школском листу?

☼ Ту увек има подела. Неки само разгледају слике и читају наслове, а они други пажљиво читају од прве до последње стране.

☞ Да ли су професори приметили твоје чланке?

☼ Професори ретко износе своје мишљење што се часописа тиче, па не знам колико пажљиво су их читали. Од већине професора сам добила највише похвала за интервју са професорком Драганом Милошевић. Тако знам да тај чланак није прошао незапажено ни код мојих вршњака, ни код професора.

☞ Намераваш ли и након средње школе да се бавиш новинарством?

☼ Завршила сам разне курсеве што се новинарства тиче. Научила сам да у зависности од области новинарства могу на неки начин да изнесем своја мишљења и ставове, али и да се упутим у разне сфере живота, политике, културе... Тако да, ако не успем да се остварим у свету музике, што ми је велика жеља, можда се опробам у новинарству. Никад се не зна...

☞ Сматраш ли да те довољно уважавају?

☼ Уопште, данас се труд и рад све мање уважавају и цене, а неке друге вредности добијају све више на значају, као што је рецимо новац којим можеш купити већину ствари. Зато је у очима многих прецењен.

☞ Које су твоје скривене слабости?

☼ Па, ако их јавно изнесем више неће бити скривене. Чувам их за себе, јер би неко могао, чак и ненамерно, да их злоупотреби, а то наравно не бих волела, па ће и даље остати скривене.

☞ Ако би могла да промениш једну своју особину, коју би променила?

☼ Импулсивност ми смета. Веома брзо планем. Не унем у себи да избројим до десет, да увидим ствари у правом светлу и да размислим о ономе што треба рећи. Одмах износим своје мишљење што није увек добро, а тешко успевам да то поправам.

☞ Ко се данас издваја као прави узор младима?

☼ Дуго сам размишљала о одговору на ово питање и нисам га нашла, па сам решила да се вратим на окружење у нашој школи. И стварно мислим да је један од најпозитивнијих узора младима, бар онима који су имали среће да је упознају и да им предаје, професорка Нена Ћорић. Искрено, док њу нисам упознала, мислила сам да таква особа не постоји, да неко са толико љубави и осећања може да прича о било којој теми, без трунке неког незадовољства. И кад би било више таквих људи, и другима би било много пријатније.

☞ Порука за крај?

☼ „Добро је кад се у животу за нешто бориш, рукама створиш,
добро је кад у животу некога волиш, неко те воли,
добро је кад у животу неко те слути, ти некога слутиш,
али је најбоље кад у животу имаш неког с ким можеш
овако да ћутиш.”

☞ Другарице, хвала на разговору.

☼ Увек, другарице.

Адријана Блажон IV₅

Музика

Пекиншка патка се вратила у Београд

Новосадска панк група "Пекиншка патка" одржала је после 29 година у петак увече повратнички једночасовни концерт у Београду, окончан после два биса, пред испуњеном баштом Студентског културног центра.

"Поздрав Београду после 29 година. Поздрав свима који су нас онда гледали и који су сад дошли први пут... Поздрав и свима из Новог Сада. Дошли смо да пржимо! Скачите и певајте са нама", поздравио је на почетку

публику Ненад Чонкић, са тамним наочарима, одевен у бело одело са краватом и беџевима. На концерту поводом 30 година од култног сингла група "Била је тако лијепа", певач Небојша Чонкић-Чонта и другови, иако у педесетим годинама живота, показали су завидан младалачки полет изводећи старе хитове, као и премијерно две нове песме намењене за сингл планиран за јул или август. (Бета)

Пекиншка патка

Не Сид Вишоус, већ средњошколски професор електротехнике Небојша Чонтић Чонта (што је био бизаран али важан детаљ), лидер групе Пекиншка патка, за многе с ових простора, па и за мене, био је први лик преко кога смо уопште чули за панк. Иако је "Плитка поезија", њихов први ЛП, више

личио на пародију овог музичког правца а ми тада тога нисмо били свесни, сећам се веома живо како смо се на екскурзији "Путевима АВНОЈ-а" у осмом разреду основне школе (Бихаћ, Јајце, Дрвар) која је заиста следила путеве Првог, Другог и Трећег заседања АВНОЈ-а, само неколико месеци након смрти Јосипа Броза Тита, драли из свег гласа у глуво доба ноћи, певајући рефрен из Чонтине песме 'Ма ко их шљиви ми свирамо панк': "О не, осто сам сам, остајем без секса ја, а и без ње!!!".

Срећом, овакве екскурзије су се завршавале на мору у Дубровнику пошто сва авнојевска места памтим по хотелима Д категорије, мемли и бубашвабама и томе како су наше девојчице малтретирале домороци (колоквијални израз за локалне, по правилу непријатељски оријентисане типове из помињаних градова). Од тог доба почиње важна, кључна подела на шминкере и панкере коју је озваничио скори настанак новог таласа.

Јанко Баљак

Никола Павловић са првом самосталном изложбом појављује се са цртежима и графикама. Сензибилитет у његовом раду додирује експресију која се изказује кроз графички лист-сува игла. Николин свет окренут је ка унутрашњим вредностима ликовног израза који нам открива дубину његовог сензибилитета. Линија која пара и приказује имагинарни свет пејзажа приказује виђено и неоткривено а истовремено ту је и један набој који носи две три кључне линије, стварајући тако сплетове сна који је истовремено препознатљива стварност али много више од ње. Чини са да је то управо сам Никола цртач-графичар, Николина рука, забележени тренутак. Изаћи из лавиринта својих могућих утицаја,пронаћи себе и остварити своје дело.

**Мр Миодраг Елезовић
академски сликар**

Савет галерије
Ивана Теодоровић
Горан Симић
Наташа Каталина

НИКОЛА ПАВЛОВИЋ

Рођен је 15.12.1993. у Београду.
- Почао је уметничку школу у Шумаатовачкој и наставио учење техничке графика, цртања, сликања и вајања код академског сликара мр Миодрага Елезовића
- Ученик је дрворезбарборског смера Дрво арт школе у Београду
Члан је међународног Удружења ликовних уметника Слободин сликарска комунa Кеј из Земуна

Учесник је на групним изложбама:

- Група изложба преча ученика уметничке школе у Шумаатовачкој, Београд, 2007
- Шипшабелови уметници, Београд, Галерија Ново Брдо, 2008 (ожирена изложба)
- Хуманитарна сликарска манифестација Земушки кеј 2008, Земун, 2008
- Ек Либрис Галерија 107, Земун, Галерија 107, 2009 (ожирена изложба, ужи избор за награду)
- Изложба радова Техничке школе "Дрво арт" (у оквиру међународне сарадње са средњим школама из Словеније, Мађарске и Италије), Галерија Деингет културног центара, Београд, 2009 (међународна жирирана изложба, похвала)
- Изложба радова Слободине сликарске комунe Кеј, Галерија Централног клуба војске Србије, Београд, 2009
- Изложба салона младих, Галерија Дома ученика Сомбор, 2009
- The First International Competition organized by the Ex libris Association of Vojvodina, Нови Сад, 2009 (међународна жирирана изложба)
- Пролетна изложба Стара Капетанија, Земун, 2010 (ожирена изложба)
- VI International Competition For Ex Libris "Ex Music"- Ruse 2010", Lyben Karavelov Regional Library, Ruse, Bulgaria 2010 (међународна жирирана изложба)

Самосталне изложбе

- Галерија ДКЦ 2010, по основу жирираног конкурса
- Галерија у Стамбол катини 2010. (изложба у припреми)

Адреса: Београд, др Велизара Косановића 49
Тел. 011-2884-336 Мобтел 064-1717185
е-маил: dr_lyanp@yahoo.com

НИКОЛА ПАВЛОВИЋ

Самостална изложба
акварела и графика
10-29.Мај 2010

каталог Николине самосталне изложбе

Наши талентовани ученици

Никола Павловић је необичан, маштовит, тих и вредан ученик П4. О његовом се раду прича у школи, а он сам - ћути. На свако питање одговара кратко, као да се све што ради и о чему размишља - подразумева. Подсетио ме је на Мерсоа (матурантима је познат из Камиевог „Странца“), једном реченицом: „Не говорим тек да бих нешто рекао“. А имао би много тога. Зато сам одлучила да га „ухватим на делу“, у његовом природном окружењу. Прилика ми се указала у музејској авантури, 15.маја, тачно у 18 часова, кад се на 80 галеријских и музејских простора у граду спустила „Ноћ музеја“. Ученицима наше школе први пут је ове године Музеј примењене уметности уступио сутерен галерије „Жад“. Невелик простор наши уметници поделили су у пет „сектора“ - дуборез, вајање, калиграфија, цртање и сликање. Никола се сакрио иза великог штафелаја, повремено извиривао пажљиво упијајући детаље задатог модела и сликао. Прегласна музика гушила је свако моје питање, а посетиоци прекидали знатижељно завирујући у платно. Ипак сам сазнала да Николи не смета никакав звук, јер сву концентрацију усмери на рад. Чак и мајицом коју носи (црна са белим одштампаним Led Zeppelin), поручује да је музика у њему и идеално се уклапа са сликарством. Његово запажање детаља, невидљивих „обичном“ оку, навело је уметнике да издвоје њега из мора талената. Тако смо сазнали за Николину самосталну изложбу, а „Дрвце“ га је питало...

☞ О чему се ради?

, Ради се о самосталној изложби у Дечјем културном центру, добијеној преко конкурса на којој излажем графике и аквареле.

☞ Откад те интересује сликарство?

, Од малена се интересујем за уметност, јер ми она представља уточиште и начин да искажем своје мисли и утиске на начин на који можда нисам довољно зрео да их изразим речима.

☞ Омиљене технике?

, Омиљене технике су ми графичке технике (сува игла, бакрорез, бакропис, акватинта, линогравура, лिनорез...), јер оне највише одговарају мом осећају и начину рада.

☞ Инспирација?

, Инспирацију налазим у самом себи, свету који ме окружује и свему што се дешава око мене, од људи и њиховог понашања до промене времена и тишине.

☞ *Који предмети у школи су ти најинтересантнији?*

, Цртање, јер ми је то прилика да се бавим уметношћу и историја уметности, јер ме привлачи уметност као њен значај за културу и човека, као појединца.

☞ *Слободно време...*

, Слободно време, углавном, проводим у кући цртајући, сликајући или се бавећи неком другом формом уметности. Често читам и размишљам о свету.

☞ *Опиши себе у пет речи.*

, Опуштен, креативан, карактеран, замишљен, повучен.

☞ *Жеља.*

, Да успем да живим од уметности с обзиром да је то скоро немогуће у данашње време, поготово у овој нашој земљи.

Непосредно после интервјуа, Никола Павловић је освојио друго место за ликовно стваралаштво на ПОК 2010.

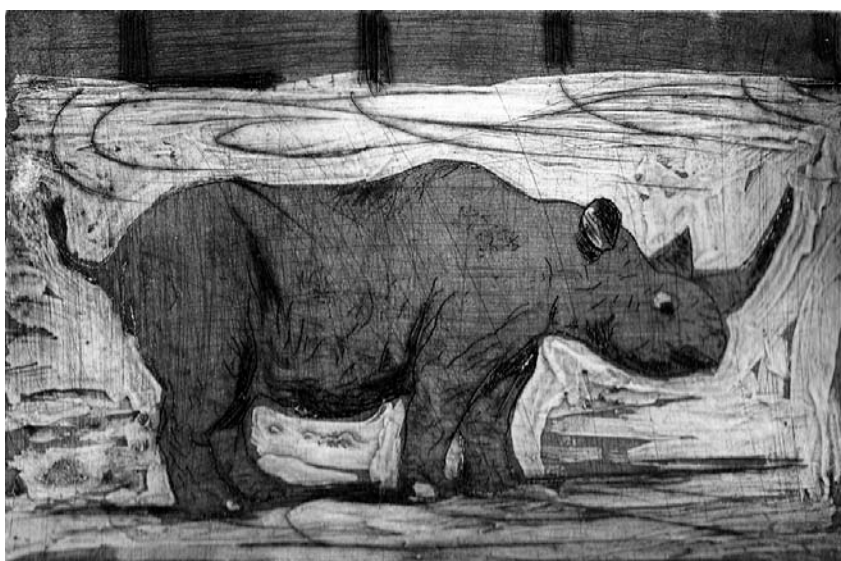
Разговор водила Дејана Стојаковић,
проф. српског језика и књижевности

са доделе награда

АД ЈУНОФЕЗ Бео Никола Павловић 2008

Николини радови

Језичка ризница Латинске мудрости

Све паметно давно је већ речено. Латинске сентенце, пословице и узречице и данас се често користе подсећајући нас да се људска природа, за разлику од времена кад су наастале, уопште није променила. Проверите колико сте мудри.

1. *dvocatus diaboli*

- а) лош говорник
- б) дијаболична жена
- в) ђавољи адвокат
- г) гласник смрти

2. *bona fide*

- а) добро ухрањен
- б) у доброј вери
- в) верна супруга
- г) тајно друштво

3. *alter ego*

- а) присни пријатељ
- б) подвојена личност
- в) повређени его
- г) умишљена особа

4. *deus ex machina*

- а) хлеба и игара
- б) нерешив проблем
- в) бог из машине
- г) завади па владај

5. *ecce homo*

- а) ево човека
- б) свестрана особа
- в) ухватите лопова
- г) избаците уљеза

6. *homo homini lupus*

- а) човек је човеку вук
- б) ми о вуку...
- в) вук је страхаота за штале
- г) вук длаку мења...

7. *margaritas ante porcos*

- а) цвет је весник пролећа
- б) истина све побеђује
- в) бисере пред свиње
- г) први међу једнакима

8. *nosce te ipsum*

- а) без муке нема науке
- б) искористи дан
- в) упознај себе самог
- г) конач дело краси

9. *nota bene*

- а) упамти добро
- б) поверљиво
- в) почетна нота
- г) протестна нота

10. *amans amens*

- а) свему дође крај
- б) у нади живим
- в) мој грех
- г) заљубљен је луд

11. *veritas odium parit*

- а) врлина траје вечно
- б) истина рађа мржњу
- в) истина све побеђује
- г) срамота је бити лажов

12. *diversi diversa putant*

- а) колико људи толико ћуди
- б) богатство ствара бриге
- в) крајности су пуне мана
- г) циљ оправдава средство

13. *persona non grata*

- а) свако носи свој крст
- б) нико није случајно добар
- в) човек нема цену
- г) непожељна особа

14. *nihil novi sub sole*

- а) ничему се не треба чудити
- б) нико не зна све
- в) ништа ново под сунцем
- г) сунце сија свима

15. *panta rei*

- а) све тече
- б) све има свој разлог
- в) све ретко је драго
- г) пуне жеље

16. *tempora! o mores!*

- а) није злато све што сија!
- б) чудних ли времена, чудних ли обичаја!
- в) око за око, зуб за зуб
- г) све је пролазно

Тачни одговори

1. *dvocatus diaboli* – ц) онај који износи разлоге против канонизације или беатификације; данас се у говору та изрека узима кад се жели рећи да неко свим средствима тражи аргументе против нечега или кад измишља све могуће противаргументе које би било ко у неком случају могао изнети.

2. **bona fide** – б) у доброј вери; добронамерно, поштено, без злих мисли.
3. **alter ego** – а) присни пријатељ, истомишљеник, двојник, заступник. „Друго ја” први је изрекао Цицерон. Психолошка одредба за подсвесни и несвесни део у себи.
4. **deus ex machina** – ц) бо г из машине; изненадно појављивање неког бога, у античкој трагедији, помоћу специјалне машине изнад позорнице; неочекивана сила која се изненадно појављује и решава ствар.
5. **ecce homo** – а) ево човека; Понтије Пилат се тим речима обратио Јеврејима показујући им Исуса с круном од трња и трском у руци.
6. **homo homini lupus** – а) човек је човеку вук; мисао коју први пут налазимо код Плаута; према њој човек је по својој нарави спреман наносити зло својим ближњим.
7. **margaritas ante porcos** – ц) бисере пред свиње; каже се кад се мисли на свете, узвишене или лепе ствари које се износе пред оне који их нису достојни или их нису у стању разумети; излагати нешто вредно пред недостојне људе.
8. **nosce te ipsum** – ц) упознај себе самог; превод грчког натписа који се налази на улазу у Аполонов храм у Делфима.
9. **nota bene** – а) упамти добро; не заборави; каже се и кад се жели нагласити нека тврдња или слично, при чему јој се придаје нарочита важност; употребљава се и у смислу: не заборави, сети се.
10. **amans amens** – д) заљубљен је луд; латинска игра речи којом се изражавала често истицана мисао да је заљубљен човек спреман учинити свакакве лудости.
11. **veritas odium parit** – б) истина рађа мржњу; ко говори истину, често ће се замерити другима.
12. **diversi diversa putant** – а) колико људи, толико ћуди; различити људи различито мисле.
13. **persona non grata** – д) непожељна особа; термин којим се у дипломатском речнику изражава да је некоме ускраћено гостопримство у некој држави и да је мора напустити.
14. **nihil novi sub sole** – ц) нема ништа ново под сунцем; употребљава се када се жели рећи да се догађаји препознатљиво и монотono понављају.
15. **panta rei** – ц) све тече; грчка изрека у којој је формулисан један од основних аксиома Хераклитове филозофије; употребљава се и у значењу: све пролази, све је пролазно.
16. **tempora! o mores!** - б) чудних ли времена, чудних ли обичаја! Узвик којим се Цицерон у првом говору против Каталине окупио на поквареност људи свога времена.

Како сте се показали:

0 – 8 Незнање је најбоље сакрити.

9 – 13 Треба бити мудрац да би препознао мудраца.

14 – 16 Мудрост се осваја патњом.

Милена Стевановић I₁

Девојка од стила

Девојке најчешће мисле да знају да се укусно обуку, нашминкају, пристојно понашају у друштву. „Девојка од стила“ или „Lady school“ је јединствена школа на Балкану која већ осму годину заредом учи своје полазнице основним правилима бонтона и здравог живота. Идеја је настала у Швајцарској почетком XX века.

Из основне идеје да физичка лепота много зависи од духовне проистекли су и предмети: стил одевања, правилно шминкање, нега косе, коже, тела, култура опхођења, исхрана, покрети, бонтон... Предавачи су стручњаци попут Ашока Муртија, Јелене Маћић, проф др Јагоде Јорге, Елеоноре Векић, Слађане Тесле, Мирјане Бобић – Мојсиловић, Валентине Обрадовић, Лин Монтгомери...

Школа је карактеристична јер нема сувопарних предавања, књига, бележака, испитивања, већ се све заснива на практичним вежбама, дружењу, изласцима... Од септембра 2009. године „Lady school“, у сарадњи са општином Стари град, реализовала је пројекат „Најдевојка из комшилука“. Овај пројекат промовише најбоље и најдаровитије ученице средњих школа. Из наше школе стипендију су добиле: Горица Поповић, Теодора Млађеновић, Миљана Стевановић и Александра Милојковић.

Миљана Стевановић IV₃

Наши бисери

Ученик касни 20 минута, улази и поздравља се са друговима.

професор: Касни, по обичају, а сад се, ево, и целива са ортацима!

ученик: Па, нисам их у чело...

Ученица споро излази пред таблу.

ученик додацује: Да је мало бржа, звали би је успорени снимак!

ученик: Та Ана Карењина имала је све, и мужа, и дете, и брата, и бабу, и деду, и љубавника...

професор: И...

ученик: Све је, професорка, имала, само мозга није!

професор: Нечитко и ружно пишеш. Срамота за писмени...

ученик: Па, то је за мене комплимент, кад сте прочитали!

ученик 1: Он увек глупа глупости!

ученик 2: Ма, да, ако тебе слушама, живећу до краја живота.

професор: Малтретираш нас од како си закаснио.

ученик: Немој ме, молим Вас, у опомену!

професор српског: Где си био за 1. мај?

ученик: Кући...

професор: Не каже се *кући*, већ *код куће*. А ти?

ученик: Ја сам био кратко на журци, па сам отишао код куће.

професор: Како сте прошли?

ученик: Е, професоре, брате, нас петца добили петца!

професор српског (учимо коренске речи): Реч „звати“. Реците ми...

ученик 1: Назвати, позвати.

ученик 2: Ваљда се каже „телефонирати“.

професор српског: О коме говори роман „Чича Горио“?

ученик: О чичи Гориу и његовим унукама, ваљда су му синови умрли.

професор српског: Шта се стално вртиш?

ученик: Зар не видите? Имам проблема са столицом!

професор српског: Прекините причу! У вашем одељењу би требало увести диктатуру!

ученик: Сви који уведу диктатуру, на крају заврше на гиљотини, мислим – смртно.

професор српског: Наведи три књижевна дела.

ученик: „Дон Горио“,...

професор српског: Мислиш „Чича Горио“, а дон је Кихот?

ученик: Све сте ми сад измешали!

На часу енглеског језика ученик креће ка професору и дневнику.

професор: Marko, sit, sit down!

ученик додацује: Good dog...

професор: Нисте написали домаћи, јер имате контролни из музичког? Ала ћете да певате!

ученик: Јел` сад ил` кад одемо на музичко?

професор српског: Гилгамеш је преминуо на рукама свог већ давно умрлог пријатеља Енкидуа.

професор физике: „Кад је уђем, час се завршио, кад ја изађем, час је почео!“ Запамтите!

професор: Које врсте судара знаш?

ученик: Еластични, ланчани, љубавни, бициклисте и бандере!

професор српског: У народним песмама се често помињу *виле*. Наведи једну.

ученик: „Вила гниздо`тица – ластавица.“ (стих из песме „Ропство Јанковић Стојана“)

професор српског: Како се завршава роман?

ученик: Завршава се некако незавршено.

професор српског: Наведи разлику између *елегије* и *идиле*.

ученик: Идила је исто тужна песма са хепиендом.

ученик: Да пишем писмени оловком и гумицом?

Стрип: Корто Малтезе (Ш део)

Корто Малтезе је 1924. у Швајцарској. После усамљеничког одмора у једном сеоцету, Корто и професор Штајнер одлазе у посету код писца Хермана Хесеа. Једна од најмаштовитијих Кортових авантура, поред „Сна зимског јутра”. Корто потом одлази у Цирих са сликарком Тамаром де Лемпциком.

У Тарифи (Шпанија), Корто и Распућин добијају позив из Венецуеле, од пријатеља Леви Колумбије, да заједно крену на крстарење по Карибима, у потрази за Атлантидом и тако почиње епизода „Му” (1924-1925).

Период Кортовог живота о коме се практично ништа не зна (1926-1927) осим да је био кратко у Харареу са романописцем Хенријем де Монфредом и палеонтологом и теологом Тејаром де Сарденом.

Године 1936. почиње Шпански грађански рат. Корто се придружује Интернационалним бригадама. Прат је рекао да се Корто тада борио заједно са Џоном Корнфордом, иначе Дарвиновим унуком и сином енглеске песникиње Френсис Крофтс Корнфорд, који је погинуо у Шпанији. Овде сви губе Кортов траг, укључујући и Прата.

У „Пустинским шкорпијама”, Куш у јануару 1941. каже: „Изгледа да је нестао у Шпанском рату”, сазнајемо такође да је Корто Кушу из Шпаније послао сокола „Ал-Андалуса”. Овај Кортов нестанак сам Прат је овако описао: „Корто Малтезе ће отићи, јер у свету у коме је све електроника, у коме је све прорачунато и механизовано, нема места за типа какав је он. Корто не прихвата овакав свет и живот. Корто воли да одлази, пожеље да оде и треба да га пустимо да оде, јер он је пријатељ, и ако не буде желео да остане са нама, биће то зато што има добре разлоге за то”. Шпански грађански рат је за Прата последња романтична авантура и, сходно томе, и последња могућа авантура за Кортоа Малтезеа.

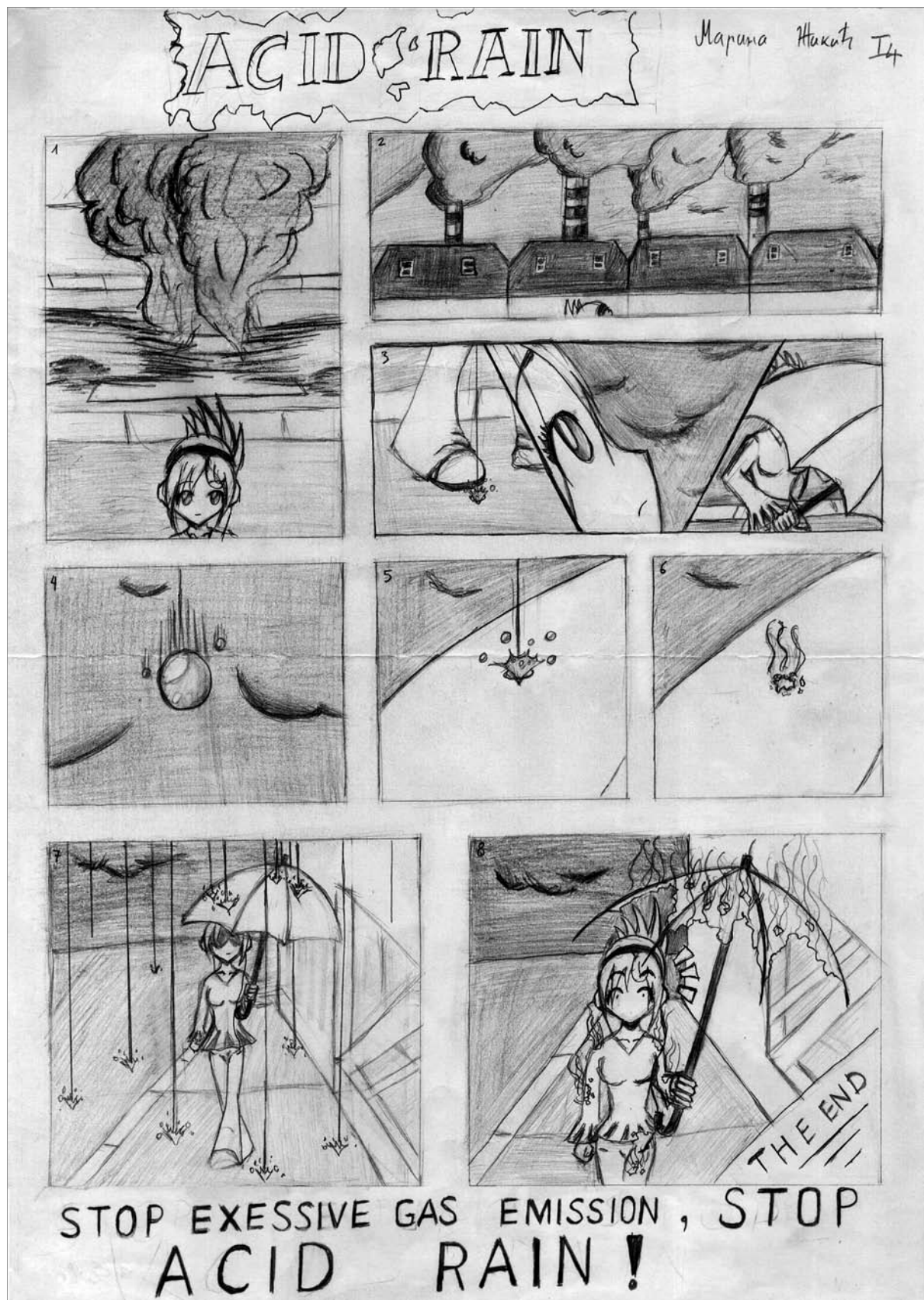
После 1936, с обзиром на двосмисленост глагола нестати, многи су помислили да је Корто умро. Међутим, његови поклоници и поклонице не могу да се смире: није уопште! Прат је и то потврдио, што се може видети из његовог увода за „Баладу о сланом мору”, који представља писмо Пандоре, где сазнајемо да су Корто и Тарао, остарели, отишли да живе код Пандоре и да их њена деца сматрају ујацима. И на крају, морамо се запитати да ли је Хуго заиста познавао Кортоа? Одакле је црпео све те информације? Можемо приметити да њих двојица имају најмање два заједничка пријатеља: Еуђенија Ђенира, Пратовог деду по мајци, чију песму Корто рецитије у „Корто Малтезе у Сибиру” (у француском издању је замењена Рембоовом песмом), и Хенрија де Монфреда, кога је Прат, као дете, упознао у Етиопији. Изучавање живота Корто Малтезеа открива Пратову брилијантну игру између фикције и стварности. Овај поступак можемо упоредити са поступком аргентинског писца Хорхе Луиса Борхеса, који је, такође, умножавао најразличитије референце, од класичне културе до езотерије, а уједно своје дело проткао би(бли)ографским мистификацијама. Хуго Прат, каже: „Борхес је показао врло важну ствар: како испричати лаж као да је истина. Од њега сам научио како да испричам истину као да је лаж”. И тиме је Хуго направио још већу мистерију. Сама хронологија Кортовог живота, само „математички” представља његов живот. Ако неко мисли да ће прочитавши ову хронологију видети ко је и шта је Корто, грдно се вара. Ово је само мали делић онога што се може наслутити. Да би се Корто Малтезе схватио мора се прочитати цео његов опус. Опсс... погрешно сам, нисам хтео рећи опус Кортоа, већ Хуга Прата. Или можда и нисам погрешно?

Андрија Лопичић II

Препоручујемо

Рад на часу биологије
Промене у природи под утицајем човека

Реч о нама - драмска секција

Уколико нисте знали како функционише наша драмска секција, имате прилику да сазнате...

Одавно у нашој школи постоји драмска секција коју воде професори српског језика. Аутори овог текста су се придружили глумачкој дружини пре две године откада је „диригентску палицу“ преузела проф. Наташа Радоњић.

У октобру 2008. године смо поставили представу „Да ли је то била шева“, израелског текстописца Ефраима Кишона. Она представља пародију на Шекспировог Ромеа и Јулију. Након премијерног извођења поводом дана школе, представа је изведена још 11 пута. Са њом смо наступили и на ПОК-у (Палилулској олимпијади културе), у Петој београдској гимназији. Иако нисмо победили, остварили смо запажен успех и били примећени, јер смо позвани на смотри београдских аматерских позоришта - БАП.

У мају 2009. године је стигао позив и за учествовање на Драмској смотри у Медицинској школи на Звездари. Иако се није радило о такмичењу, наша представа је проглашена за најбољу јер смо привукли највише пажње и добили позив за поновно учествовање следеће године.

Пред крај прошле школске године смо хуманитарно извели представу у Геронтолошком дому на Бежанијској коси, где смо смехом и ведром атмосфером унели сунце у животе наших суграђана.

Ове школске године амбиције су нам порасле. Од октобра смо припремали нову представу „Поштар увек звони два пута“ Мирољуба Недовића и Тимошенка Милосављевића. Истовремено смо увежбавали и новогодишњу представу „Зимске радости“. Напорно смо се спремали, имали пробе сваки дан по неколико сати, одрицали се драгоценог распуста, смејали се, нервирани, плакали и били истрајни у намери да све буде како треба. Новогодишња представа смо извели 21. децембра деци наших професора. Уз помоћ директорке, Зорице Ђоковић, остварили смо контакт са дечјим позориштем „Бошко Буха“, које нам је позајмило костиме, тако да су деца уживала у ликовима Мале принцезе, Снежне краљице, Пинокиа, Вука и Црвенкапе, капетана Кукке, Пепелуге и других јунака најлепших дечјих бајки.

За дан школе премијерно смо извели представу „Поштар увек звони два пута“, за коју смо добили громогласне аплаузе наших бивших и садашњих професора, као и наших другова.

Није нам било довољно рада па смо поставили још једну представу, трећу ове школске године. У питању је представа „1“, Небојше Ромчевића са којом ћемо учествовати на овогодишњој Палилулској олимпијади културе (од 8. до 16. маја у Петој београдској гимназији). Што се нове представе тиче, иако компликована за извођење (они који је буду погледали схватиће о чему говоримо), толико је и лепа и представља врсту изазова, јер овог пута није реч о комедији. Свакодневно вежбамо, па нам се чини да се уопште и не раздвајамо.

Ове године ћемо учествовати и на такмичењу у Медицинској школи (2. јуна у 18 часова). Надамо се добром пласману као и адекватном представљању наше школе.

Драмску секцију чине стари чланови: Владимир Станимировић III₃, Драгомир Спасојевић III₃, Јована Петровић III₈, Лазар Крстић III₉, Милица Шарунац - студент, Маша Рацић - студент и нови, они који су ове године успешно положили аудицију и придружили се драмској секцији: Ксенија Милутиновић I₃, Бојан Дорословац IV₁, Димитрије Ковић I₅, Сунчица Стефановић I₄, Марија Радовановић III₉, Павле Станковић I₂.

Иако нови чланови још увек нису прошли психофизичку „тортуру“ као ми, ускоро ће и они носити цегере по трамвајима, куваће се у пик-аповима, делиће са нама „зидарске сендвиче“, лутаће по граду у потрази за реквизитима и, надамо се, постати врхунски глумци. Драмска секција наше школе ће постојати док постоје они који за њу дају све, па чак и распусте! Ми, њени чланови, настављамо да се трудимо како бисмо нашу школу представили у што бољем светлу и како бисмо доказали да су наша школа и уметност тесно повезане. Зар нам у називу школе не стоји реч „АРТ“?

Јована Петровић III₈, Лазар Крстић III₉

P.S. Са поносом можемо рећи да је Јована Петровић добила награду за епизодну женску улогу на ПОК-у, а ми смо освојили, заслужено, прво место на такмичењу у Медицинској школи. Захваљујемо се свим ученицима и професорима који су били у публици, бодрили нас и навијали за нас.